

PATRICK ANDREW

TANAR

PATRICK ANDREW

TANAR

EDITURA „MOLDOVA“
IAȘI

Coperta : DORIN CRENGANIŞ

Colecţia „TAHION“
Nr. 2

În seara aceea mă întorceam de la un spectacol de teatru — experiment. Unul din acele teatre care se adăposteau în subsoluri boltite, cu ornament de cărămidă roșie și-n care ajungeai coborînd un șir nesfîrșit de trepte roase de atîtea picioare trecute peste ele. La capătul scărilor dădeai întotdeauna de o ușă grea din stejar masiv și pe care trebuia s-o împingi cu toată puterea ca să pătrunzi dincolo. În ultimul timp aceste teatre se înmulțiseră ca ciupercile după ploaie.

Văzusem un spectacol mediocru care se baza numai și numai pe efecte tehnice, luminoase și sonore, uneori de o stridență îngrozitoare. Ieșisem cu dureri de cap și acum încercam să mă liniștesc.

Era o seară de iarnă friguroasă. Străzile orașului erau pustii. Un vînt ascuțit se furișa pe lîngă zidurile caselor, blocurilor, zăpada scîrțîia sub picioare.

N-aveam chef să mă reîntorc acasă, în garsoniera mea de la etajul șapte. Aș fi putut să-i dau un telefon lui Pora dar mă săturasem de palavrele lui.

Cîteva taxiuri trecură în mare viteză pe lîngă mine, stîrnind un vîrtej rece de cristale albe și fine.

În apropierea blocului unde locuiam se afla un mic bar de noapte. Era un loc în care îmi plăcea să merg ori de cîte ori mă simțeam singur și mai ales, trist.

De două luni de zile Oleta plecase într-o expediție care avea să se termine abia peste doi ani. Mă obișnuisem cu Oleta și mi-era greu s-o înlocuiesc cu o altă femeie.

Barul lui Telus era luminat. Am împins ușa. Cîteva clipe am rămas nemișcat pînă ce m-am obișnuit cu lumina din interior. Barul avea zece mese cu cîte patru scaune în jurul lor. Doi stîlpi susțineau bolta în formă de arcadă. Era un local care dăinuia de mai bine de o sută de ani. Telus îl moștenise de la tatăl său și se străduise să-l modernizeze, să-l facă mai atrăgător, mai intim.

De la ușă, trei trepte coborau în interiorul lui. Le-am coborît încet plimbîndu-mi privirile peste mesele înșirate de o parte și de alta. Din cele zece doar trei erau ocupate de cîte un singur consumator.

În spatele barului, Telus trebăluia de zor. Aranja pahare și sticle, spala farfuriile murdare.

— Te pregătești pentru închidere ?

Telus își ridică privirile și toată fața i se lumină de un zîmbet.

— Pentru tine țin deschis și două zile la rînd ! rîse el.

— Două zile e prea mult dar cît să beau un coniac de-al tău sînt de acord, îi răspund și Telus se grăbește să-mi toarne dintr-o sticlă pe care o scoate de sub tejghea.

— Acesta-i coniacul tău, spuse Telus, justificîndu-se parcă.

— Știu. Altul nici nu beau. Și din asta numai la tine găsesc. Toarnă-ți și ție unul.

— De acord dar din coniacul care-mi place mie.

— Te privește, îi spun.

Telus își toarnă o jumătate de pahar. Ciocnim și bem. El, dînd paharul peste cap și strîmbîndu-se după aia, eu gustîndu-l.

— De ce te grăbești ? Coniacul se bea încet și numai după ce l-ai plimbat prin gură.

— N-am timp pentru asta, răspunde Telus după care se întoarce la treaba lui. Eu îmi iau paharul și mă așez la una din mesele din apropiere. Mă instalez cu satisfacție în scaunul plușat și dau să-mi scot din buzunar pachetul cu țigări cînd, simt între degete cartonul tare. Îl scot și-mi aduc aminte de cartea de vizită pe care o găsisem în cutia poștală atunci cînd plecasem de acasă. O carte de vizită pe care scria un singur nume : TORMA. Atunci o băgasem în buzunar fără să mă gîndesc la ea. TORMA !

Ce nume o mai fi și ăsta ? Pun cartea de vizită pe masă și beau cu ochii țintă pe caracterele mari de literă.

Cel care o introdusese în cutia poștală își anunța astfel prezența sau intenția de a mă vizita ? Mi-am scormonit memoria. Nu cunoșteam pe nimeni cu un astfel de nume. Apoi felul în care procedase mă punea pe gînduri. De ce a introdus-o în cutia poștală ? Nu era mai simplu să vină la ușă ? Să se prezinte, cu alte cuvinte. Vroia să rămînă totuși în umbră ? Era cumva o amenințare mascată ?

— Azar !

Cel care mă strigase nu-i altul decît Telus care

îmi face semn să mă apropii de el. Mă ridic în consecință și mă cocoț într-unul din scaunele înalte de lîngă bar.

— Îl cunoști pe tipul de la masa din colț, îmi șoptește Telus.

Mă întorc spre colțul care mi-l arătase el. Un bărbat îmbrăcat modest, poate chiar sărăcăcios mă fixa cu privirile. Ridic din umeri. Figura acelui bărbat, atîta cît reușisem să observ, nu-mi era cunoscută.

— De cînd ai intrat pe ușă se uită numai la tine, continuă Telus în timp ce cu un prosop ștergea pahar după pahar, după care le aranjează pe o tavă lungă de culoare albastră.

— Și ce dacă se uită, îi spun. E treaba lui.

— Mie mi se pare suspect.

— Poate mă confundă cu cineva ?

— Nu cred. Mai degrabă cred că te aștepta, avansează prudent ideea Telus. Tresar. Cum adică mă aștepta ? Asta e cu totul altceva.

— Să nu exagerăm, îi spun lui Telus liniștit.

Sămînța suspiciunii fusese totuși aruncată.

— Am simțit nevoia să-ți atrag atenția asupra lui. Stă aici de peste două ore. N-a consumat nimic. Am crezut că se adăpostește de frig. Că vrea să se încălzească. I-am oferit un pahar cu coniac. Îl are și acum în față. Nici nu s-a atins de el. A moțăit tot timpul și dintr-o dată s-a trezit. Și numai atunci cînd ai intrat tu pe ușă. Mi se pare stranie această trezire a lui. Acest interes pe care-l manifestă față de tine.

— Și ce-ai vrea să fac ? Să mă duc la el să-l iau de piept și să-i spun : ce dorești, domnule de la mine ? Ce vrei ?

— Ce-i cu tine ? se miră Telus.

— N-am nimic.

— Și totuși simt că te frămîntă ceva, insistă Telus.

— Am o mică problemă.

— Te ascult.

— Ai auzit vreodată de cineva cu numele de Torma ?

Telus se încruntă, își freacă bărbia, clatină capul pentru ca în final să ridice din umeri.

— Nu. N-am auzit niciodată de un astfel de nume. Din cîte mă pricep eu pare un nume exotic.

Intind paharul gol.

— Mai toarnă-mi coniac.

Telus scoate sticla de sub tejghea și-mi toarnă.

— Oricum, mie nu-mi plac oamenii care mă fixează cu privirile. Prefer să vină și stăm de vorbă. Dacă are ceva să-mi spună apoi să vină, ține să precizeze Telus.

— În fond, pe tine ce te deranjează la el ? Il atac eu.

— N-aș putea să-ți spun ce nu-mi place la el. Îmi pare ciudat că nu-l interesează nimic din ce se petrece în jur. Și au fost destule evenimente. Chiar și o crimă.

— Ce fel de crimă ?

— Una din acele organizații extremiste de esență religioasă. Victima a fost o femeie de vreo treizeci de ani. Au împușcat-o chiar aici. A venit și poliția. Ce mai, a fost o zarvă fără precedent. În

cest timp, individul de acolo nu s-a mișcat din scaun, n-a manifestat nici un fel de interes. Ba, să fiu cinstit, l-am semnalat și poliției.

— Și ?

— L-au legitimat și atît.

— Înseamnă că totul e în ordine.

— Aparent, ține să fie mai precis Telus. Mie nu-mi plac astfel de situații. Treaba ta ce faci. Eu ți-am atras atenția asupra individului.

Supărat, se întoarse la preocupările sale, eu la masa pe care o părăsisem mai înainte. Gîndurile îmi zburau spre acel individ numit, Torma.

Mi-am aprins o țigară. Țin să precizez că nu m-am așezat chiar pe scaunul din care mă ridicasem, ci cumva altfel, încît să-l pot supraveghea pe consumatorul din colț. Printre gene l-am cîntărit, am încercat să văd, să surprind ceva esențial pe fața lui.

Am remarcat un chip de ascet, cu oasele mult ieșite în afară, bărbia ascuțită, doar ochii, cînd și cînd, emanau un fel de strălucire ciudată. Mîinile i se odihneau pe masă, vedeam venele mult reliefate.

Mai tîrziu, cînd mă hotărîsem să plec spre casă, m-am trezit cu individul din colț lîngă masă. Se oprise și aștepta parcă un semn, să plece sau să stea. L-am privit cu atenție. În bar se făcuse dintr-o dată liniște. O liniște suspectă.

Individul ținea în mînă un plic galben. Fără să spună un cuvînt, a lăsat plicul pe masă. După aceea am simțit o anumită nehotărîre în acțiunile lui.

Mi-am mutat privirile de la plicul galben spre figura lui.

Părea totuşi un om stăpîn pe sine. Un om care-şi făcuse datoria. Văzînd că nu spun nici un cuvînt s-a întors încet pe călcîie. Abia atunci i-am văzut pantofii sparţi. Prin spărtură se vedea degetul mare al piciorului și m-am înfiorat. Dumnezeule ! Cum poate să meargă prin gerul de afară ? !

— Aşteaptă ! i-am strigat.

S-a oprit fără să se întoarcă. M-am ridicat de la masă şi m-am apropiat de el. I-am dat roată şi astfel am ajuns în faţa lui.

— Cine ești ?

Îl priveam în ochi. A clipit de cîteva ori.

— Chiar vă interesează ?

Avea o voce neașteptat de melodioasă, caldă chiar.

— Bineînţeles, am replicat fără să-mi ascund surprinderea.

— Aflaţi !

S-a îndreptat hotărît spre uşă, ocolindu-mă prin stînga, fără grabă. De după bar, Telus ne privea cu îngrijorare.

— De unde vii ? !

— Aflaţi, a fost din nou răspunsul individului.

— Ce conține plicul pe care mi l-ai lăsat pe masă ?

— Deschideţi-l și veţi afla, a răspuns el.

— Spune-mi măcar cum te cheamă ! am strigat furios.

— Torma.

La orice mă așteptam dar să spună că-l cheamă Torma, nu. Cîteva clipe l-am privit de parcă aveam în faţă un strigoi. M-am scuturat de gînduri.

— Trebuie să-ţi dau vreun răspuns la conţinutul plicului ?

L-am întrebat mai mult cu gîndul ca să cîştig timp.

— Nu. Doar să fii cu băgare de seamă la tot ce vei face de acum încolo, a precizat el liniştit.

— Reprezinţi pe cineva anume ?

Încet-încet mă apropiasem din nou de el.

— Da. Pe domnul Arev.

Arev. Încă un nume care nu-mi spunea nimic. Avalanşa asta de noutăţi mă cam dădea peste cap. Cînd sînt prea multe devin neliniştit, suspicios. Mă întorc spre Telus care sprijinit în coate pe tejghea, ne urmărea atent. Ceilalţi consumatori dispăruseră fără urmă.

— Vreau să-ţi mai spun că vei avea şi o misiune mai delicată. Ai să găseşti în plic o adresă şi un nume. Să duci la acea adresă şapte garoafe roşii. Nici mai multe nici mai puţine. Doar şapte garoafe roşii. Altfel, vei fi în primejdie de moarte. Spunîndu-ţi asta, am riscat foarte mult. Poate chiar existenţa mea. Trebuie să înţelegi.

Mi-am trecut mîna peste faţă. Vroiam parcă să alung prezenţa individului, s-o destram, s-o alung ca pe ceva rău. Cînd am deschis ochii se afla tot în faţa mea.

— Faci parte din vreuna din organizaţiile religioase care în ultimul timp ne-au invadat viaţa ? l-am întrebat şi Torma a dat din cap că nu. De ce să duc acele garoafe roşii şi numai în număr de şapte ?

— Pentru că aşa scrie acolo, în plic.

— Nu-i de ajuns. Explicaţia nu mă mulţumeşte.

— Nici pe mine dar încearcă să nu i te supui. Şi acum trebuie să plec. Timpul meu a cam fost depăşit.

Mă așteaptă un alt drum lung și greu.

— Vino la mine ca să-ți dau o pereche de ghete bune !

— Nu-mi pasă de frig. Nici nu-l simt. Bună seara.

A deschis ușa și a dispărut dincolo de ea. M-am scuturat de povara cuvintelor și am zburat după el. Dar oricît l-am căutat pe străzile din jur, n-am dat de el. Dispăruse fără urmă. Obosit, m-am întors în bar. Telus mi-a ieșit imediat în față.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă el îngrijorat.

— Nu pot să-mi dau seama.

Trec pe lîngă el și mă apropii de masa pe care se odihnea plicul galben. Îl ridic. Pare destul de voluminos. Prezența plicului îmi dă certitudinea situației, că n-a fost o halucinație.

— Mai dă-mi un coniac, îi spun lui Telus care se apropiase de masă. Îmi îndrept atenția din nou spre plic. Îl sucesc pe toate părțile. Nu e scris nimic pe el. Telus vine cu paharul plin. Îl pune pe masă. Îl înșfac și-l dau peste cap. Telus mă privește surprins. Este pentru prima dată cînd beam un pahar dintr-o dată.

— S-a întîmplat ceva grav ? întrebă el.

— Încă nu știu.

Îi plătesc și mă îndrept spre ușă.

— Azar ! strigă Telus. Dacă ai nevoie de ceva știi unde să mă găsești.

— Știu ! îi răspund înainte de a ieși în stradă. Flutur mîna. Îl las să înțeleagă ce vrea el și trîntesc ușa.

Gerul mușcă năprasnic. Cred că sînt minus treizeci de grade. Zăpada scîrțiie mai tare sub picioare. Mă gîndesc la Torma și la pantofii lui sparți.

Cerul senin mă face să cred că gerul nu va scădea. O lună neobişnuit de plină îşi culcă razele pe albul zăpezii. O lumină aproape ireală.

Gongul din piaţă bate de trei ori şi tresar. În cîteva minute trebuie să intru în bloc. Altfel mă trezesc în altă parte. Şi nu e deloc bine acolo.

Sistemul de supraveghere este necruţător. Te-a prins c-ai greşit, plăteşti. Şi încă scump de tot.

Cînd sînt la vreo zece metri de intrarea blocului aud primele semnale strecurîndu-se ameninţător printre clădiri. Fug cît mă ţin picioarele. În ultima clipă mă salvez plonjînd aproape în scara blocului. Am scăpat. Cît pe ce să depăşesc timpul de circulat pe stradă.

Mă ridic cu mare greutate. Genunchiul mă doare cumplit. Prin pantalonul sfîşiat curge un firicel de sînge. Dar ce mai contează. Bine că am reuşit să ajung acasă. Urc scările sprijinindu-mă de balustradă. Încet. Ca un om bătrîn.

Sărmanul nostru lift nu funcţionează de o săptămînă. E o linişte ciudată în jur. Toţi şi-au cuplat ecranele de protecţie. Pot să strig, să urlu cît vreau, cît pot. Nu mă aude nimeni. Doar vreunul care a uitat să-şi pună în funcţiune ecranul de protecţie.

Cînd era Oleta acasă toate erau normale. Nu întîrziam niciodată peste ora permisă. Nici nu mi s-au întîmplat asemenea poveşti.

Oleta.

Gîndul la ea începuse să mă doară. O revedeam în acele prime clipe a întîlnirii noastre, în acea cameră micuţă, singură, izolată ca şi mine, aşteptînd să i se rezolve situaţia. O văzusem cîteva secunde cînd se deschisese uşa. N-am înţeles niciodată de ce am ţipat atunci. A tresărit. Paznicii noştri s-au oprit şi ei surprinşi. „Te-am căutat toată noaptea ! Unde ai fost ?

Nu trebuia să te superi pe mine. Recunosc că sînt vinovat. N-am să mai fiu niciodată rău cu tine. Iartă-mă" !

Judecătorul ne-a măsurat din cap și pînă-n picioare. Plictisit, a făcut un semn cu mîna și ne-au scos pe amîndoi din clădire. Unul dintre paznici s-a urcat alături de noi în mașină. Ne-a însoțit pînă acasă la mine.

— Cînd vă mai certați nu mai plecați de nebuni prin oraș. S-ar putea ca altădată s-o pățiți mai rău. Norocul vostru a fost că judecătorul Tantal este un om bun. Hai, plecați odată ! strigă paznicul enervat.

Ne-a lăsat în fața intrării uitîndu-ne lung după mașina care se făcu nevăzută după primul colț al străzii. Așa am adus-o pe Oleta în garsoniera mea de la etajul șapte. Pînă dimineața ne-am povestit viața și Oleta n-a mai plecat. Decît acum. Pentru doi ani de zile.

Cuplez ecranul de protecție și mă trîntesc în fotoliu. Plicul galben zace undeva pe covor. Întind mîna și apăs cîteva taste ale videotelefonului particular. Pe ecranul din fața mea apare imaginea camerei lui Pora.

— Pora, îl strig și Pora își holbează ochii spre mine. Ce știi despre garoafele roșii ?

— Ce dracu te-a apucat să mă întrebi în miez de noapte despre garoafele roșii ? răspunde el iritat.

Era tolănit într-un fotoliu. În mîna stîngă ține un trabuc imens. Tresar. Pora folosea, deci, stimulente.

— Nu m-a apucat nimic. Vreau să știu totul despre garoafele roșii. Semnificații în special. De orice natură. Înțelegi ?

— Închide dracului sistemul ! urlă el înfuriat.

— Îl închid dar numai după ce-mi promiți că faci ce te-am rugat ! nu-l slăbesc eu.

— Așteaptă pînă mîine dimineață, mai spune el și se întoarce cu spatele spre mine.

N-am încotro și închid videotelefonul.

I-au plicul galben și-l deschid. Mai multe discuri cad din el. Le iau și le introduc în ordinator. Aștept. Pe displayul ordinatorului încep să apară fel de fel de numere. Fac corecțiile necesare și numerele se transformă în cuvinte. Derulez totul de la capăt și mă instalez mai bine în fotoliu.

TANAR ! TANAR !! TANAR !!!

O mică pauză și apare un corp ceresc învăluit într-o culoare portocalie. Imaginea se apropie cu repeziciune de suprafața planetei. Plonjează în stratul portocaliu, plonjează e un fel de a spune, mai degrabă se prăbușește, ridicînd un nor dens de particule. Cîteva clipe nu se distinge nimic. Tăcere. Liniște.

— Eu m-am născut acolo ...

Rena arată cu mîna un punct, rămîne cu ochii încremeniți, pare că se gîndește dacă a indicat corect direcția.

— Te rog, să nu mai vorbim despre asta.

— De ce să nu vorbim ? De ce să nu mă gîndesc la asta ?

— Am crezut că vom aborda un alt subiect...

— Nu pot... Mă chinuie gîndul că nu-mi aduc aminte de nimic.

— Nici n-ai cum. Aveai trei ani cînd ai venit aici

— Totuși, sînt anumite impresii care nu se șterg niciodată, indiferent de ceea ce se întîmplă cu tine ulterior. Îți rămîn întipărite în memorie.

— Uite ce flori frumoase !

Tinar se apleacă asupra unei flori de un roșu intens, aproape sîngeriu. Îndoaie tulpina subțire.

— N-o rupe ! strigă Rena.

Prea tîrziu. Floarea tremură între degetele lui Tinar.

— Una singură. Pentru tine. Am dreptul la o singură floare și eu ți-o dăruiesc ție. Te rog, nu mă refuza.

— Mulțumesc, murmură Rena primind floarea. Să știi că ți-am luat casetele video. Sînt în camera mea.

— De ce ? întreabă el fără rost.

— Toată noaptea le-am revăzut.

— De ce te chinuiești atîta ?

— Nu-mi aduc aminte și pace. Spune-mi, memoria se poate șterge ?

Tinar tresări și ca să-și ascundă tulburarea făcu cîțiva pași pe alee. Se aplecă și îndreptă o frunză îndoită din neatenție de către îngrijitor.

— Tinar ! Te rog să-mi răspunzi ! îl somă Rena.

— În unele cazuri, da, se poate.

— Știi vreun astfel de caz ? nu-l slăbi cu întrebările Rena.

Tinar își făcea de lucru în continuare cu florile. Ocolea privirile Renei. Văzînd că n-are încotro își îndreptă spatele.

— Chiar mai multe. Precizez însă că astfel de operațiuni sînt autorizate de către Consiliul Superior. Singurul care decide și o face, din cîte știu eu pînă acuma și numai în cazurile în care se constată devieri de la comportamentele normale.

— Și cine decide cînd se produce o asemenea deviere ?

— Rena, te rog, nu mai întreba nimic.

— Aș vrea să mă reîntorc pe pămînt, șopti Rena și Tinar tresări. Ca să-și ascundă tulburarea își scoase

pachetul cu țigări din buzunar apoi dîndu-și seama că se află în seră renunță să mai fumeze.

— Deocamdată nu se poate.

— De ce nu m-au lăsat acolo ? De ce m-au adus aici ?

— Sînt părinții tăi și au vrut să te aibă lîngă ei.

— Uite-l !

— Pe cine ?

— Ultimul sosit de pe pămînt, șopti Rena.

Tinar privi în direcția arătată. Un bărbat se plimba cu mîinile la spate. Se oprea iar mergea din nou. O umbră mișcîndu-se printre dunele de nisip.

— Se comportă foarte ciudat. Am încercat să stau mai mult de vorbă cu el. Simțeam tot timpul că-i este teamă.

— Probabil că bănuia ce vrei să-l întrebi și atunci a preferat să plece.

— Totuși...

— De cele mai multe ori se duce spre marginea coloniei și privește colinele. Stă ore întregi acolo și *le* privește. Cred că a suferit mult și vrea să uite. Pe urmă mai este și perioada de acomodare. Nu-i ușor ca la anii lui să fie aruncat la dracu-n praznic... Acum se duce tot acolo, la coline...

— Mie mi-a dat o frunză presată și uscată.

— Ce ți-a dat ?

— O frunză de tei. Spunea că nu i-au permis să ia altceva. I-am dus și mamei una. Cînd a luat-o în mînă a început să plîngă în hohote... Miros atît de frumos !... Șopti apoi visătoare... A pămînt adevărat.

Rena își îndepărtă o șuviță de păr care i se lipise de frunte. Broboane de sudoare se îngrămă-

diseră deasupra sprîncenelor. Se uita la Tinar îngrijorată.

— Nu simți nimic ? întrebă ea.

— Ce anume ?

— Mi s-a făcut cald. E prea cald aici.

— Pun imediat în funcțiune instalația de aer condiționat.

Tinar se apropie de pupitrul de comandă al serei. Execută mai multe conexiuni fără a obține efectul așteptat. Neputincios se întoarse lîngă Rena.

— Se pare că nu vrea să funcționeze, spuse el.

— Nu mai pot rezista. Mă înăbuș. Trebuie să ies de aici.

— Ai să mai vii ? întrebă Tinar.

— Bineînțeles că am să mai vin, îl asigură ea cu fermitate și Tinar respira ușurat.

— Rena ! O strigă el și Rena care se afla deja la ieșire se opri și se întoarse spre el.

— Fii prudentă !

— Voi fi.

Clic !

Își aprinse o țigară privind gînditor pe fereastră. Cîteva transportoare grele coborau încet panta colinelor. Aduceau materie primă pentru uzinele subterane. Le urmări cu pirivirea pînă ce uriașele mașini dispărură în burta planetei.

Acționă telecomanda și caseta sări afară din locașul ei. O luă și o puse după un set de cărți, lîngă altele trei. Simți cînd ușa se deschise.

Cora își stăpînește bine nervii. Îi controlează perfect. Nu degeaba e militar. Locotenent. În primul rînd stăpînirea reacțiilor. Asta se învață greu. De-a lungul unor ani, unor ani petrecuți într-o

garnizoană severă. Disciplina interioară. Fără manifestări inutile, nefolositoare.

Bănuia cine intrase. Se întoarse încet.

Maiorul Saler înaintă pînă lîngă fotoliu. Se trînti în el. Pe chipul lui, Cora citi o mare frămîntare. Așteptă.

— Trebuie să mai construim un depozit. Nu mai avem unde să punem containerele.

— Nici o veste de la Omar ? întrebă Cora.

— Nu. Mă gîndesc că poate nici nu mai trăiește.

— Faptul că nu mai dă nici un semn nu înseamnă că nu mai trăiește. Dacă îmi dați voie am să-l provoc la o discuție pe ultimul venit. Trebuie să știm ce se întîmplă pe pămînt.

— Ce s-a întîmplat pînă la data cînd l-au îmbarcat. De atunci au trecut trei ani tereștri. Avem stocată atîta energie care i-ar ajunge pămîntului pentru o perioadă de cel puțin zece ani. Toate formele de energie, preciză maiorul Saler.

— Consiliul de Conducere ce spune ?

— N-ai urmărit ședința ?

— Nu, răspunse Cora. Caseta o voi vedea mai tîrziu.

— Victor a spus că o eventuală oprire a lucrului ar produce dezordine în colonie.

— Adică ? La ce anume s-a gîndit ?

— Munca a impus o anumită disciplină, un fel de relații între toți membrii coloniei. Lipsa acestor relații ar duce la o dezordine.

— Alte păreri ?

— Bora a insistat să luăm legătura cu Pămîntul și să-i cerem să ne trimită de urgență un cargou care să încarce containerele.

— Le-ați spus ceva despre ultimul avertisment primit de pe Pămînt ?

— Nu. Și parcă-mi pare rău. E prea mare responsabilitatea pe care ne-o asumăm.

— Sîntem militari. Un Consiliu de militari. Știm cu toții ce înseamnă să nu fii prudent. Și mai ales să nu respecți o astfel de recomndare. Am senzația că pe pămînt ceva nu este în ordine. În final, ce s-a hotărît ?

— Să construim un nou depozit. La ora asta s-au și apucat de treabă. Ai o țigară ? întrebă maiorul Saler.

— Am.

Cora se apropie de birou și trase un sertar. Scoase un pachet cu țigări pe care-l puse pe masă. Maiorul își aprinse una. Își lăsă capul pe spate, cu ceafa sprijinindu-se pe dunga fotoliului. Arunca rotocoalele de fum spre tavanul alb. Cora îl urmări cîteva clipe.

— Vă frămîntă ceva, domnule maior ? întrebă el.

— Mai multe. În primul rînd lipsa de informații mă indispune cel mai tare. De cînd am primit acea recomandare nu mai pot dormi liniștit. Zeci de gînduri îmi trec prin minte. L-ai supravegheat pe ultimul venit ?

— Tot timpul. Nimic anormal. Evită să se întîlnească cu ceilalți, iar atunci cînd este nevoit să vorbească spune cîteva cuvinte după care se grăbește să plece. Seara, în special, se duce în plimbare spre coline. Nu și-a manifestat nici o curiozitate. Unde a fost trimis ? Ce se întîmplă aici ? Cine sîntem noi ? Nimic. Ori știe unde se află, și ce se petrece aici, ori șocul exilării este atît de

puternic încît nu-l mai interesează nimic. Are două luni de cînd a venit. Mă întreb cît are să reziste ?

— Cred că ar trebui să stăm de vorbă cu el.

— Cu voia dumneavoastră am s-o fac eu, spuse Cora.

— Bine, zise maiorul și se ridică din fotoliu. Dacă afli ceva interesant vii și-mi spui. Stinse țigara în scrumieră și se îndreptă spre ușă.

— Domnule maior !

Maiorul se întoarse surprins spre locotenent.

— Mai trebuia să ne spunem ceva ? întrebă el.

— E vorba despre fiica dumneavoastră, Rena. Nu vă speriați, nu i s-a întîmplat nimic, se grăbi să completeze locotenentul.

— Slavă domnului ! exclamă maiorul.

— O iubesc și dacă n-aveți nimic împotrivă v-aș ruga să fiți de acord cu căsătoria noastră.

— Ce vorbești, domnule locotenent ?

Maiorul Saler bufni în rîs.

— Bine, mă omule, nu mie trebuie să-mi ceri mîna ! Rena e liberă să se căsătorească cu cine îi place. Aici sînt numai oameni de valoare.

— Dar sînt oameni, apăsă vorbele Cora. Și nimic din cei omenesc nu le lipsește.

— Vorbești serios ?

— Mai mult ca niciodată.

— Eu am fost destul de clar ?

— Da.

— Atunci să trecem la treabă. Avem atîtea de făcut !

Maiorul ieși lăsîndu-l îngîndurat pe Cora.

Într-un tîrziu Cora se apropie de instalația care ocupa jumătate din suprafața camerei. Se așeză

într-un scaun rotativ, cuplă mai multe circuite interioare. Vroia să mai vadă încă odată ceea ce se petrecea în principalele puncte ale coloniei. Mai întîi stația de producere a energiei. Activitatea se desfășura normal. În fața ecranelor, la pupitrele de comandă se vedeau șase bărbați în halate albe controlînd, măsurînd totul, cu cea mai mare atenție. Trecu apoi în laboratorul central. Și aici totul se desfășura normal. Zăbovi mai mult asupra chipului Renei care rîdea dezvelindu-și dantura albă și puternică. Fără voie, Cora închise ochii. O durere surdă i se acumulase în regiunea inimii. Întrerupse brusc imaginea și se ridică din scaun. Deschise fereastra și se aplecă în afară. Respiră aerul curat. Cînd se mai liniști un pic își îmbrăcă combinizonul kaki. Pistolul dezintegrator îl vîrî în tocul de sub brațul stîng.

Puse în funcțiune sistemul de protecție al camerei și ieși. Coridorul era lung și pustiu. Ici-colo cîte un bec împrăștia întunericul. Ar trebui mai multă lumină pe coridoare, gîndi Cora. Intră în liftul de lîngă stația de emisie. Ușile se închiseră în spatele lui cu zgomot. Comandă ultimul nivel al clădirii unde se află terasa cu platforma de decolare și aterizare a navetelor de tip „Saba".

În cîteva secunde ajunse sus. Ieși din lift.

Într-o oră avea să se întunece. Pînă atunci trebuia să se apropie într-un fel de ultimul sosit de pe pămînt.

Se îndreptă spre hangar. Soldatul Ceala îi deschise ușa. În hangar se aflau cinci aparate de tip „Saba".

— Pregătește-mi-l pe trei, spuse locotenentul și soldatul Ceala se grăbi să-i execute ordinul. În

trecere, Cora săltă un mic rucsac dintr-un raft. Îl aruncă neglijent în cabina navetei și urcă la rîndul său.

Soldatul Ceala acționă o pîrghie și planșeul tavanului rulă fără zgomot descoperind cerul portocaliu. Locotenentul puse în funcțiune motoarele și în cîteva secunde naveta se înălță în aer.

În urma lui planșeul se închise la fel de silențios. Soldatul Ceala introduse în memoria hangarului date privind ora, ziua decolării și cine se afla în navetă după care se întinse în hamac.

„Saba" 3 ocoli de cîteva ori colonia, de jur-împrejur. Ochiul magic, cum denumeau soldații aparatul de filmat, înregistra totul, orice mișcare sau transformare în configurația așezării. Așa reușise să descopere la timp încercarea de separare a grupului condus de Moras care, nemulțumit de faptul că nu fusese cooptat în Consiliul de conducere încercase să se desprindă de activitatea coloniei și să întemeieze o alta în partea cealaltă a planetei.

Cora îndreptă naveta spre nord, înspre colinele după care în mai puțin de o oră avea să apună soarele. Privi nisipul portocaliu. Îi amintea de pustiul Saharei. Cînd îl ajungea dorul de Pămînt aici îi plăcea să vină. Se închipuia în Africa. Se culca între dune, închidea ochii și visa caravanele lungi, beduinii apărînd și dispărînd ca niște năluci. Ici-colo cîte o oază își primea călătorii însetați.

Tresări.

Ultimul sosit de pe Pămînt se odihnea pe o stîncă, lîngă piscul cel mai înalt al colinelor. Cînd naiba a avut timp să ajungă pînă aici?! se miră locotenentul.

Execută un viraj strîns și coborî lin pe solul stîncos.

Opri motoarele. Deschise ușa cabinei și sări afară. Aici, sus, curenții de aer erau destul de puternici. Își strînse combinizonul mai bine pe lîngă trup. Ultimul sosit de pe Pămînt îl urmărea fără să facă nici o mișcare.

Cora se apropie de el.

— Frumoasă seară, începu locotenentul. Se sprijini de peretele vîrfului. Era o tăietură dreaptă în stîncă, netedă. Ultimul sosit de pe Pămînt își întoarse privirile de la el fără să-i răspundă.

— Domnule, Hamat vrem sau nu vrem sîntem aici. Împotriva dorințelor noastre.

Cora își aprinse o țigară.

— Fumați ?

— Nu.

Spre sud, la mai bine de un kilometru luă naștere, brusc, un vîrtej uriaș. În cîteva clipe tone de nisip și praf se înălțară spre cer. Coloana se deplasa cu o viteză incredibilă spre nord. O urmăriră în tăcere pînă ce se pierdu în depărtare.

— Sînt gata să execut orice activitate ultilă în colonie, spuse Hamat.

— Nu despre activitatea d-voastră viitoare aș dori să discutăm, spuse Cora nemulțumit. Nu-i plăcea cum debutase convorbirea.

— Înțeleg.

Hamat își lăsă capul în piept.

— Atunci e bine. Am dori să discutăm despre altceva.

— Aștept să-mi puneți întrebări.

Cora se așeză și el pe stîncă. Cîteva aeroglisoare trecură pe deasupra lor. Hamat le urmări cu privirea.

— Vedeți dumneavoastră, noi sîntem plecați de pe Pămînt de aproape douăzeci de ani tereștri. Aici, după cum știți, timpul se desfășoară altfel, se măsoară altfel.

— Știu asta.

— Pe mine mă interesează Pămîntul. De mult nu mai am o informație corectă. Am senzația că ceva nu este în ordine acolo. De aceea v-aș ruga, dacă nu vă este greu, să-mi povestiți cîte ceva despre Pămînt. Impresii în special.

— Impresii ? E cel mai greu lucru acum.

— Ce specialitate aveți ?

— Istoric. Istoria veche a Pămîntului. De la această pasiune a mea mi se trage deportarea. Mă întorsesem de pe planeta Zirema din Galaria a doua. După zece ani tereștri eram din nou acasă. După două săptămîni m-am apucat să fac ordine într-o arhivă veche. De ani de zile nu mai intraseră în ea. Printre alte amănunte menționez că doreau s-o demoleze. Am cerut permisiunea să o investighez. Timpul pe care mi l-au pus la dispoziție nu-mi ajungea, așa că am luat-o prin sondaj. Am avut șansa și norocul să pun mîna pe o ediție rară a „Istoriei Pămîntului" în cincisprezece volume. Poate știți că în urmă cu două sute de ani, Marele Consiliu a interzis acest tratat. Ciudat e faptul că această interdicție s-a păstrat de-a lungul anilor și nimeni nu și-a pus problema anulării ei, deși s-au petrecut atîtea evenimente și lumea noastră a evoluat enorm. În prima clipă am rămas perplex. Nu știam cum să procedez. În mod normal trebuia să anunț Marele Consiliu de această descoperire. Mai ales că știam că ultimele exemplare fuseseră distruse. Am hotărît să nu spun

nimic. Vroiam să duc cele cincisprezece volume acasă, la mine. N-am putut scăpa de ochiul vigilent al Serviciului Secret. În treburi din astea nu mă pricep de loc. În ziua în care duceam cel de al doilea transport, hotărîsem să car cîte două volume odată, m-au prins cu ele asupra mea. Am fost arestat imediat. Nu mi-au dat voie să iau legătura cu familia. Cine știe ce minciuni li s-a spus despre mine. Băiatul meu, Sarob se pregătea să devină pilot spațial. Probabil că nu v-a ajunge niciodată să-și îndeplinească visul.

— În locul dumneavoastră n-aș fi atît de sceptic. Se pricep de minune să înfățișeze faptele cum le convin lor. S-ar putea să nu le fi spus nimic din cele întîmplate, motivîndu-se că ați fost trimis într-o misiune secretă și urgentă într-o anumită zonă a unei Galaxii unde ei să nu poată accede.

— Credeți ? întrebă Hamat.

— Au mai făcut-o și altădată. Problema este că după un anumit timp vor primi vestea dispariției dumneavoastră. Veți fi avansat post-mortem, vi se vor da chiar și decorații.

— E îngrozitor ceea ce îmi spuneți ! se sperie Hamat.

— Să nu disperăm. Mai există o șansă, să zicem una dintr-o mie, dar există. De aceea, vă rog să-mi povestiți tot ce vă amintiți despre Pămînt. Care au fost ultimele evenimente pe care le cunoașteți. Dacă vă amintiți numele cîtorva persoane din Marele Consiliu.

— Din păcate, sînt nevoit să recunosc că nu sînt la curent cu ultimele evenimente de pe Pămînt.

— Vă rog, nu vă grăbiți, spuse Cora. Este timp ca să vă aduceți aminte. Eu am ținut în mod special să vă spun ce ne interesează pe noi. Acum însă, trebuie să ne întoarcem în colonie.

Se desprinseră de stîncă, și se apropiară de navetă. Cora îl ajută pe Hamat să urce în cabină. Urcă și el. Mai privi odată vîrful colinei, stînca pe care stătuseră. Programă traseul și trecu comanda pe automat. Se lăsă pe spate în scaunul moale. Privi micul monitor de la bord unde linii și puncte se derulau într-o viteză amețitoare. După cîteva secunde apăru linia traseului și naveta se ridică în aer.

Ordinatorul transmise apropierea de bază astfel încît, atunci cînd ajunseră deasupra hangarului, planșeul era descoperit.

Naveta coborî lin și se așeză cu exactitate între celelalte patru aparate. Deasupra lor planșeul se închise fără zgomot.

Coborîră.

Soldatul Ceala se apropie de ei.

— Ceva nou, cît am lipsit ? întrebă Cora.

— Domnul maior Saler a întrebat de cîteva ori dacă v-ați întors, domnule locotenent, răspunse Ceala. Cora dădu din cap într-un gest care putea să însemne orice. Soldatul Ceala nu comentă nimic, introduse în memoria ordinatorului ora sosirii navetei.

— Trebuie să menționez și numele domnului Hamat ? întrebă el pe locotenent.

— Bineînțeles, răspunse locotenentul în timp ce punea rucsacul de unde-l luase la plecare. Să mergem, domnule Hamat.

Locotenentul se apropie de ușă. Înainte de a ieși își puse la ochi ochelarii cu infraroșii. De cînd cu răzvrătirea lui Moras devenise foarte prudent.Bănuia că are adversari care-i vor pieirea. Nu i se confirmase nimic dar prudența îl împiedica să facă greșeli. Știa că nu se greșește decît o singură dată. Deschise ușa și cercetă atent terasa. Nu zări nimic suspect. Se îndreptă spre intrarea Comandamentului. În urma lui venea Hamat.

Intrară.

Locotenentul își scoase ochelarii și-i introduse în buzunar.

În urma lor, ușa se închise fără zgomot. Cora se întoarse spre Hamat care îl privea întrebător.

— Domnule Hamat, v-aș ruga ca pînă mîine dimineață să ne scrieți tot ce vă amintiți despre Pămînt. Tot ce-ați observat înainte de a fi îmbarcat și trimis la noi. Ne va fi de mare folos.

— Am să încerc, domnule locotenent, spuse Hamat și dispăru pe unul din coridoarele de la nivelele inferioare. Rămas singur Cora se îndreptă spre camera lui. Introduse cartela în fanta de lîngă ușă și intră. Se duse la un mic dulap mascat perfect în perete și-i deschise ușa. Scoase o mică sticlă plată și trase un gît din ea. Închise ochii. După cîteva clipe simți o undă de căldură invadîndu-i trupul. Introduse sticla la loc după care se trînti în fotoliu.

Mai tîrziu deschise videotelefonul și-l sună pe maiorul Saler.

— De ce-ai întîrziat atîta? întrebă maiorul de cum îl văzu.

— L-am găsit tocmai în vîrful colinelor, răspunse netulburat locotenentul.

— Și ce făcea acolo ?
— Admira priveliștea.
— Numai atîta ?
— Mîine dimineață vom ști mai multe. Mi-a promis că va scrie sau va înregistra tot ce-și aduce aminte despre Pămînt.
— Bine. Moras nu s-a întors în camera lui. Vezi unde este și ce-a făcut în toată după amiaza asta.
— Idiotul, mormăi printre dinți locotenentul.
— Ai spus ceva ?
— Și-a luat angajamentul că va respecta legile coloniei.
— Asta nu înseamnă că și le va respecta, spuse maiorul. În orice caz, fii atent în noaptea asta. Ia măsurile ce se impun. Poate că n-ar fi rău să apelezi la varianta cinci, propuse maiorul.
— Nu cred că este cazul, domnule maior.
— Bine. Sînt prea obosit ca să mai continuăm. Noapte bună, locotenente, mai spuse maiorul și întrerupse legătura.
Cora decuplă videotelefonul și se sculă din fotoliu. Absența lui Moras nu era un semn bun. Ieși din camera lui și se îndreptă spre punctul de comandă central. Deși ora nu era tîrzie coridoarele erau pustii, fapt care-l surprinse într-un mod neplăcut.
Intră în punctul de comandă cuprins de cele mai negre simțiri. Cuplă cîteva circuite și urmări pe un ecran ceea ce se înregistrase în laboratorul unde lucra Moras.
Aceleași imagini pe care le mai văzuse și altădată. Aceleași mișcări, gesturi. Pînă și momentele cînd ieșea din laborator ca să fumeze coincideau.

Urmărea plictisit imaginile cînd mai să sară din scaun. La deschiderea unei uși apăru, pentru o clipă, în cadru chipul lui Hamat. Derulă caseta și cînd reapăru în cadru Hamat fixă imaginea pe el. Îi privi expresia feței, care părea să spună ceva. Derulă caseta cu încetinitorul. Indiscutabil Hamat îi spunea ceva lui Moras. Cînd se cunoscuseră oare ? Și ce anume își transmiteau. Se răsuci în scaun și cuplă circuitul camerei lui Hamat. Întins în pat acesta dormea cu spatele întors spre obiectiv. Își mută privirile spre monitorul care reda imaginile din laboratorul lui Moras. Brusc, ecranul se întunecă. Cora cuplă mai multe circuite dar imaginea nu mai reveni.

Deschise videotelefonul și-l sună pe Worm. Acesta apăru zîmbind în cadru. Ținea un pahar cu băutură în mînă.

— Worm ! spuse locotenentul. Unde se află acum, Moras ?

— În camera lui, firește ! răspunse senin Worm.

— Te invit să controlezi și să mă suni imediat, preciză locotenentul după care întrerupse legătura. După ce stătu un timp pe gînduri o sună pe Rena.

— S-a întîmplat ceva, Cora ? îl întrebă de cum îl văzu Rena. Era tolănită într-un fotoliu și asculta muzică.

— Rena, vreau să discutăm foarte serios despre noi doi, începu decis locotenentul.

— Credeam că am fost destul de clară în ceea ce ți-am spus, domnule locotenent, îl înfruntă Rena și Cora tresări neplăcut surprins de duritatea vocii ei.

— Am vorbit cu tatăl tău, spuse Cora.

— El nu are nici un amestec aici.

— N-ai să ajungi niciodată pe Pămînt. Numai eu te pot ajuta. Tinar n-o poate face. De altfel nici nu mai are mult de trăit.

— Ce vrei să spui cu asta? Că-l vei ucide?

Locotenentul zîmbi.

— Nicidecum. Tinar are înscris în codul genetic o moarte timpurie. Am vrut să te previn mai de mult dar nu credeam c-ai să te îndrăgostești de el. N-am să-ți cerșesc dragostea. Bună seara.

Locotenentul întrerupsese legătura și se lăsă greoi în scaun. Își aprinse o țigară, trase adînc fumul în piept. Zvîrcolirile inimii i se mai liniștiseră. Închise ochii. Țigara se stinse în scrumieră. Îl trezi semnalul sonor al videotelefonului. Buimăcit, privi în jur și înțelese unde se află. Răspunse apelului și imediat apăru Worm.

— Moras nu se află în camera lui, începu Worm.

— Dar unde?

— După toate probabilitățile a părăsit colonia.

— De mult?

— De circa două ore.

— Ai început să-l cauți? întrebă locotenentul în timp ce-și privea ceasul de la mînă, un ceas de o construcție mai specială, capabil să măsoare timpul pe planetă.

— Am trimis două echipe de cercetare. Încă nu s-au întors.

— Vino sus pe terasă, ordonă locotenentul. Întrerupse legătura, se ridică din scaun. Îl dureau mușchii. Făcu cîteva exerciții de gimnastică. Durerea dispăru. Ieși din punctul de comandă. Cuplă sistemul de protecție al punctului și se duse spre lift. Urcă în el și comandă ultimul nivel al clădirii. În cîteva secunde ajunse, își puse ochelarii

cu infraroșii și deschise ușa care ducea spre terasă. Cercetă atent terasa și păși dincolo. Se îndreptă spre hangar. Worm îl aștepta deja în ușa hangarului. Intrară.

Lîngă naveta „Saba 3" fuma soldatul Dede.

— Nici o veste de la celelalte navete ? întrebă Cora.

— Pînă acum, nici una, domnule locotenent, răspunse Dede.

— Cine le conduce ? îl întrebă locotenentul pe Worm.

— Sergentul Veruda, răspuns Worm.

Urcară în navetă. Prin planșeul deschis naveta se înalță în aer. Planșeul se închise sub ei și soldatul Dede introduse în memoria calculatorului date privind ora la care naveta s-a înălțat în aer și persoana care o conducea.

— Stabilește legătura cu sergentul Veruda, ordonă Cora lui Worm care lansă imediat chemarea în spațiu. Răspunsul veni după cîteva secunde.

— Unde sînteți ? întrebă Worm.

— În careul CD 87, îi răspunde Veruda.

— Care e situația ? Celălalt echipaj unde se află ?

— Deocamdată n-am dat de nimic. Celălalt echipaj se află în careul BX 24.

— Caută-i, spuse locotenentul.

Worm trecu pe unda de frecvență a careului BX 24. Cînd stabili legătura întrebă dacă au reușit să-l găsească pe Moras.

— Îndreptați-vă spre noi, spuse sergentul Veruda. Se pare că Moras e mort.

— Venim imediat, spuse Worm. L-au găsit.

— Am auzit, spuse Locotenentul și programă imediat traseul, trecu comanda pe automat după care își puse ochelarii cu infraroșii.

— Urmărește semnalul pe ecran, îi spuse el lui Worm.

Naveta zbura la mica înălțime, se strecura printre coline, printre pîlcurile de copaci. Am reușit să plantăm copaci să-i facem să crească. S-au adaptat mediului, luminii în special, furtunilor care uneori iau aspectul unor tornade ce smulg totul în calea lor. Am creat un mediu asemănător ca și pe Pămînt dar nu sîntem fericiți. Nimic nu se poate compara cu Pămîntul.

Tresări.

— Sîntem în apropierea lor, strigă Worm.

— I-am văzut și eu, spuse locotenentul. Preluă comanda de la automat și aterizară lin lîngă cealaltă. Decuplă motoarele.

Worm se grăbi să coboare.

— Worm ! îl strigă locotenentul. Ia-ți pistolul. Cora îi aruncă pistolul dezintegrator. Worm îl prinse și-l vîrî în buzunarul combinizonului. Cora coborî la rîndul său și împreună se apropiară de echipajul celeilalte navete. Sergentul Veruda le ieși în întîmpinare.

— Unde este ? întrebă scurt locotenentul.

— Acolo. Sergentul arătă cu mîna o formă chircită în nisip. Se apropiară de ea. Făcură cerc în jurul ei. Se opriră la picioarele celui ce fusese Moras. Cora își puse mîinile în șolduri. Cu ce dracu a ajuns pînă aici ? Se întoarse spre sergentul Veruda care aștepta ordinele lui.

— Ați cercetat împrejurimile ?

— Da, domnule locotenent. N-am găsit nici o urmă elocventă, nimic care să ne ducă la ceea ce s-a întîmplat.

— Cum a ajuns aici ? întrebă locotenentul.

— Nu știu. M-am întrebat și eu. E prea departe de bază ca să fi ajuns cu piciorul. Înseamnă că l-a adus cineva cu un mijloc de transport. Terestru sau aerian.

— Ați constatat vreo urmă de violență ?

— Da.

— Sigur ? întrebă Cora mai mult să-și ascundă surprinderea.

— S-a folosit un pistol dezintegrator.

— Formidabil ! exclamă locotenentul. Ați consemnat totul ?

— Conform actelor normative, răspunse sergentul.

— Bine. Duceți-l la navetă și congelați-l. Să mergem Worm.

Se îndepărtară de grup. Încordarea dispăruse de pe fețele lor făcînd loc neliniștii. Urcară.

— Ce zici de asta, Worm, întrebă locotenentul.

— Nu știu ce să cred, domnule locotenent, răspentru Worn.

— Ar trebui să te trag la răspundere pentru moartea lui Moras. Ți-am spus să fii atent cu el. Să înregistrezi totul.

— Dar nu mi-ați spus că viața lui e în primejdie, spuse Worm.

— Dacă-l vegheai cum îți dădusem cu ordin, Moras ar fi încă în viață. Te-ai mulțumit să înregistrezi ce face în laborator, în camera lui sau cu cine stă de vorbă. Dar dincolo de aceste apa-

rențe, ce se intîmplă ? Cine l-a omorit ? Ce scop a urmărit omorîndu-l ? E ceva tulbure în colonia noastră. Cu Moras în viață știam de această tulburare. Acum însă, cînd el nu mai este, am senzația că se pregătește ceva urît și primejdios.

Locotenentul se ridică din scaunul pilotului și se se așeză pe bancheta de alături.

— Pilotează tu. Sînt prea obosit, mai spuse locotenentul și se întinse cît era de lung pe banchetă. Worm trecu în scaunul pilotului. Cuplă stația de legătură cu naveta cealaltă.

— Ești gata pentru plecare, sergent ? întrebă Worm.

— Sînt gata, se auzi glasul sergentului.

— În ordine, mai spuse Worm și navetele se înălțară în aer, una după alta după care se îndreptară sprt bază unde ajunseră în mai puțin de douăzeci de minute.

— Worm, spuse locotenentul, vreau ca mîine dimineață să am un raport detaliat a ceea ce se cunoaște despre moartea lui Moras.

Erau pe coridorul de la ultimul nivel al clădirii.

— Regret că-ți dau de lucru dar nu am ce-ți face. Trebuie să știu cît mai multe despre această întîmplare. Ai înțeles ?

— Am înțeles, răspunse amărît Worm.

Locotenentul intră în lift în timp ce Worm coborî pe scări două etaje. Se opri în fața unei uși pe care scria numele său, introduse cartela specială în fantă, și ușa se deschise fără zgomot. Intră. În urma lui, ușa se închise la fel de neauzit. Se apropie de pupitrul de comandă. Oftînd, scoase mai multe casete și se apucă de treabă.

Ajuns în camera lui, Cora se trînti în fotoliu. Ținea ochii închiși. Moartea lui Moras îl surprinsese foarte tare. Se gîndise la multe primejdii ce pot apărea, necazuri dar ca Moras să moară, nu. Nu se gîndise. Înseamnă că în colonie se înfiripase o nouă structură capabilă să acționeze. Dovada? Moartea lui Moras. Dar de ce a fost omorît Moras? Să fie o răzbunare? A cui? Să fie o eliminare fiindcă n-au reușit să se înțeleagă? Iarăși întrebarea: de către cine?

Se aplecă peste masă și puse în funcțiune videotelefonul.

După cîteva minute veni răspunsul că cel solicitat accepta convorbirea. Se lăsă pe spate și așteptă ca să apară imaginea pe ecran.

— Ce dracu te-a apucat de mă trezești în toiul nopții! zise maiorul Saler de cum apăru pe ecran. Maiorul era în chiloți, pe deasupra reușise să-și arunce halatul la care nu-și legase cordonul, astfel că o parte a lui stătea strîmb, pe el. Cora abia se abținu ca să nu rîdă.

— Dă-i drumul ce te uiți la mine ca la un cireș copt? izbucni furios maiorul.

— Moras e mort.

O clipă chipul maiorului deveni ca de piatră. Își scutură capul de parcă vroia să dea jos o anumită greutate.

— Mă tem că nu te-am înțeles, locotenente, spuse el într-un tîrziu.

— Am spus că Moras e mort.

— Cînd s-a întîmplat asta?

— Încă nu știu. Worm lucrează acum la un raport care va fi gata pînă mîine dimineață.

— Totuși, niște impresii se pot desprinde, nu ? insistă maiorul în timp ce-și aprindea o țigară.

— Asta e adevărat. A fost împușcat cu un pistol dezintegrator de gradul opt.

— Nu se poate ! exclamă maiorul.

— De ce să nu se poată ! se miră locotenentul.

— Fiindcă astfel de pistoale sînt puține în colonie.

— O sută de bucăți. Celelalte sînt depozitate la secret, preciză locotenentul Cora și maiorul îl aprobă îndată.

— Alte amănunte ?

— Cadavrul a fost găsit în careul BX 24. Worm a stabilit că Moras a părăsit colonia în urmă cu două ore. Nu știm cu ce a ajuns acolo. Pe jos i-ar fi fost imposibil. Rămîne deschisă problema găsirii acelui vehicul care l-a transportat pînă acolo. Worm verifică asta acuma, aeroglisoare, navete, transportoare, totul.

— Alte măsuri pe care le-ai luat, zise maiorul

— Am pus în aplicare planul M 78.

Maiorul tresări vizibil, fapt care nu-i scăpă locotenentului. Ce-o fi cu el ? gîndi Cora. Îl privi mai atent însă maiorul își revenise. Părea obosit.

— De acord. Cînd ai ceva rezultate comunică-mi-le. Fii însă prudent. Să nu afle ceilalți. N-am ști pe unde să ne scoatem cămașa. Noapte bună, locotenente, mai zise maiorul după care întrerupse legătura.

Și totuși e ceva cu maiorul ! Dar ce anume ?

Se lăsă pe spate și adormi.

Worm introduse în calculator toate datele cunoscute despre Moras, reconstitui tot ce făcuse el după-amiază, înainte să dispară.

După două ore de eforturi pricepu cine se afla în spatele acestei crime. Închise totul în seif și plecă să se culce în camera lui. Pînă dimineață mai erau trei ore și dorea totuși să se odihnească puțin. Abia se întinse în pat cînd recepționă semnalul videotelefonului. Își privi surprins ceasul.

Cine să fie la ora asta ? își zise Worm. Acceptă totuși convorbirea și pe ecran apăru Conta.

— În sfîrșit te găsesc în cameră ! exclamă Conta. Te caut de cîteva ore. Ce s-a întîmplat ?

— Am avut treabă, zise Worm.

— Aș vrea să vin la tine, mă primești ?

Worm tresări, o undă de neliniște i se furișă pe nesimțite în suflet. Conta nu s-a oferit niciodată. Uneori chiar făcea eforturi ca s-o convingă să vină la el. Și acum îi cerea să o primească.

— Nu, Conta nu veni. Sînt prea obosit, și mîine mă așteaptă o zi foarte grea. Te rog să mă înțelegi.

— Sigur nu s-a întîmplat nimic ? întrebă bănuitoare Conta.

— Chestiuni obișnuite și numai atît. Nu mi-o lua în nume de rău.

— Ai grijă de tine dragul meu, mai spuse Conta înainte de a întrerupe legătura.

— Noapte bună, Conta.

Abia cînd se întinse în pat Worm simți că somnul n-o să-i vină atît de ușor. Începu să numere pînă la zece o dată, de două ori, de trei ori, de patru ori...

Cora se trezi mult mai obosit decît atunci cînd se culcase. Se duse în baie și făcu un duș electronic, trecu apoi în compartimentul de uscare. În timp ce se lăsa învăluit de valurile de aer cald

se gîndi la maiorul Saler. De fapt, toată noaptea se gîndise la el, apoi la Worm, la Rena și Hamat. Pe măsură ce se usca simțea și o mare ușurare a trupului. Ieși mai remontat de cum intrase. Se așeză la masă și apăsă butonul prin care comanda micul dejun. După cîteva clipe dintr-o nișă a peretelui își făcu apariția o tavă pe care se odihneau cele comandate, cafea, unt cu pîine și o bucată de friptură de vită făcută la grătar.

Cora mîncă numai bucata de friptură fără pîine și bău cafeaua. Se ridică și cu pași repezi se îndreptă spre punctul central de comandă. Ardea de nerăbdare să citească raportul întocmit de Worm.

— Domnule locotenent !

Cora se întoarse și-l zări pe sergentul Veruda care se apropia dinspre celălalt capăt al coridorului, cu o hîrtie în mînă.

— Ce s-a întîmplat, sergent ?

— Am primit o comunicare de la Nodul Mala.

— Și, ce spun cei de la Nodul Mala ?

— Ne anunță că o nouă navă de pe Pămînt se îndreaptă spre noi. Probabil că va intra în zona noastră spre seară, mai precis peste zece ore.

— I-au calculat traiectoria ?

— Cei de la punctul de control al spațiului spun că după toate datele de care dispun la ora actuală nava va ateriza în careul BX 24.

Locotenentul tresări surprins.

— Careul BX 24 ? întrebă el.

— Exact, domnule locotenent.

— Nu-i careul unde l-am găsit noi pe Moras ?

— Întocmai, domnule locotenent, răspunse sergentul Veruda.

— Interesant, spuse Cora. Vreau să mă ții

la curent cu toate datele, îi ordonă el sergentului înainte de a intra în punctul central de comandă.

— Am înțeles, răspunse sergentul Veruda și se îndepărtă în fugă de locotenent.

Cora se apropie de pupitrul de control. Verifică circuitele și le găsi în regulă. Stabili mai întîi legătura cu camera lui Hamat. Acesta se bărbierea. Era pe jumătate dezbrăcat. Hamat se strîmbă de mai multe ori în oglindă și brusc, azvîrli cu aparatul în propria lui imagine. Se sprijini apoi cu brațele de marginile chiuvetei, se legănă într-o parte și-n alta. Se duse spre pat și se trînti în el cu fața în sus, cu mîinile împreunate sub ceafă.

Locotenentul îl mai privi cîteva clipe apoi trecu legătura în laboratorul nr. 10 unde se găseau cei mai mulți specialiști din colonie. Stăteau la taclale. Cora își privi ceasul fără să comenteze. Era ora la care cele douăzeci de „genii" cum le zicea el, își beau cafeaua. Își aminti de raportul lui Zareb care-i făcea cunoscut că mai are pastile de „cafea" numai pentru șase săptămîni. Dacă nu sosea o navă de pe Pămînt cu noi provizii vor rămîne fără cafea iar cei douăzeci nu se puteau lipsi de ea.

Comută legătura în cea mai mare încăpere a coloniei, acolo unde se depozitau containerele cu energie, se clasificau și se așezau în stive. Nu mai încăpeau. Mișcă obiectivul și zări noul șantier care se deschisese în vederea construirii unui nou depozit. Urmări un timp excavatoarele uriașe cum încărcau pămîntul, benzile transportoare cum îl scoteau afară.

Trecu apoi imaginea în laboratorul unde lucra Rena. O văzu lîngă tunelul laser. Stătea aplecată asupra unei gradații. Era nemulțumită de ceva

dar nu părea disperată. Înseamnă că nu iubește, își spuse Cora. O femeie care ar fi aflat că iubitul ei este condamnat la moarte n-ar fi atît de calmă.

Tresări cînd auzi semnalul videotelefonului. Era căutat. Acceptă convorbirea.

— Adu-mi raportul lui Worm, îi ordonă maiorul Saler.

— Am înțeles, domnule maior.

— Îl ai sau nu ?

— Încă nu-l am dar trebuie să vină Worm cu el, spuse Cora.

— Te aștept dar nu intîrzia, mai spuse maiorul după care întrerupse legătura.

Locotenentul îl căută pe Worm. Cum acesta nu răspundea la apelurile sale se ridică și se duse întins spre biroul lui. Străbătu coridoarele fără să răspundă la saluturile soldaților din gardă.

Deschise ușa fără să bată, fără să controleze dacă are sau nu ecranul de protecție.

— Worm ! strigă el de cum se văzu dincolo, ce naiba se întîmplă de nu mi-ai adus raportul ? continuă el furios.

— Toate casetele pe care le-am format azi-noapte au fost șterse.

— Cum adică ? se miră locotenentul.

— Două ore am muncit ca să adun datele răspîndite prin celelalte casete, să le pun cap la cap, și acum toate sînt șterse.

— Ce vorbești, domnule !

Locotenentul se așeză în scaunul din fața pupitrului de control. Tastă de mai multe ori fără să obțină rezultatul scontat. Se răsuci cu scaunul spre Worm care, în picioare, aștepta cîteva cuvinte.

— Poţi să-mi spui cine este în spatele acestei suprimări ?

Worm se lăsă greoi în celălalt scaun. Îşi prinse capul între palme. Se legăna într-o parte şi-n alta.

— Domnule locotenent daţi-mi răgaz două ore pentru a încerca să reconstitui dovezile. Nu vreau să acuz fără să am dovezi.

Văzînd că locotenentul şovăie, Worm insistă.

— Vă rog, domnule locotenent.

— Bine. Două ore. Dacă nu reuşeşti o să-mi spui fără să ai dovezi, spuse scurt locotenentul după care se ridică şi părăsi încăperea.

Se întoarse la punctul central de comandă şi solicită legătura cu maiorul Saler.

— Domnule maior s-a întîmplat astfel încît nu vă pot prezenta raportul pe care Worm trebuia să-l întocmească.

— De ce ? întrebă maiorul.

— Casetele probe realizate de Worm au fost şterse de o mînă criminală. Worm a cerut un răgaz de două ore ca să le reconstituie.

— Crezi că va putea s-o facă ?

— Mai mult ca sigur. Worm este un profesionist prea versat ca să nu reuşească. Cînd mi-a cerut un răgaz de două ore sînt sigur că deja avea un plan pregătit.

— Bine. Altceva ?

— Am primit o comunicare de la Nodul Mala. În cursul serii vom primi vizita unei nave de pe Pămînt.

— Iată o ştire interesantă, spuse maiorul. A intrat în hiperspaţiu ?

— Aştept veşti de la punctul de control al spaţiului.

— Un nou musafir ?

— Așa se pare.

— Pregătește-i primirea. Azi noapte vorbeai despre niște însemnări pe care trebuia să le facă Hamat.

— Tocmai mă gîndeam să iau legătura cu el.

— Fă-o și informează-mă și pe mine, mai spuse maiorul după care întrerupse legătura.

Treptat, în mintea locotenentului își făcu loc și chiar se intări convingerea că împotriva coloniei se pregătește ceva. Simțea acest lucru. Începu să se gîndească și la niște măsuri de siguranță. Îl surprindea aparenta lipsă de inițiativă din partea maiorului.În astfel de cazuri ar fi trebuit să acționeze mai energic. Maiorul însă se mulțumea cu rapoartele lui. Dar oare se mulțumea numai cu atît ? Dumnezeule ! Cred că am luat-o razna ! De ce să-l bănuiască pe maior ? Ce motive ar avea pentru asta ? Hotărît lucru trebuia să iasă, să stea de vorbă cu ceilalți.

Se duse mai întîi la sergentul Veruda. Dorea noutăți cu privire la nava care venea de pe Pămînt. Sergentul citea o carte pe care o ascunse atunci cînd locotenentul pătrunse în încăpere. Cora se duse și luă cartea. O întoarse și citi : „Vînătoarea din Gena“.

— Ar fi fost mai simplu dacă vizionai caseta, spuse locotenentul în timp ce lăsa cartea să cadă pe masă.

— Nu vreau să uit să citesc, spuse sergentul și locotenentul îl privi curios.

— Poate că ai dreptate. Ce vești mai ai despre nava care trebuie să sosească ?

— Peste o oră va intra în hiperspațiu.

— Locul de aterizare a rămas același ?

— Pînă acum, da.

— Sergent Veruda ! Din clipa asta orice informație mi-o transmiți mie și numai mie. Indiferent cine ți-o solicită. Amîni răspunsul și mă informezi. În colonie se pregătește ceva. Încă nu știu ce. De aceea sînt nevoit să iau măsuri.

— Nici maiorului Saler ?

— Nici lui. Alegeți o grupă de soldați credincioși și stați la dispoziția mea. În următoarele ore presimt că vor apărea cîteva situații delicate.

— Am înțeles, domnule locotenent, spuse sergentul.

Mulțumit de răspunsul sergentului, Cora ieși și se duse spre camera lui Hamat. Nu era acolo și locotenentul se grăbi spre punctul principal de comandă. Derulă caseta și-l văzu pe Hamat cum se pregătește să plece.

Îl chemă la videotelefon pe Worm.

— Worm ! Unde s-a dus Hamat ? întrebă Cora

— În clipa asta se află în depozitul central, răspunse Worm.

— Ce caută acolo ?

— A cerut să lucreze oriunde, a fost rugămintea lui și Marele Consiliu l-a repartizat în depozitul central.

— Bine. Cum stai cu raportul ?

— Sper să-l refac.

— Ai grijă, după ce-l faci. Toate întîmplările din ultima vreme nu sînt chiar „întîmplătoare". Pricepi ce vreau să-ți spun ?

— Da, domnule locotenent.

— Atunci, fii foarte atent. Și mai ales, ai grijă de viața ta.

Worm tresări. Îl privi țintă pe locotenent.

— Credeți că trebuie să mă tem ? rosti el cu greutate cuvintele.

— Nu ți-am spus să te temi ci să ai grijă de viața ta. Să fii mai atent pe unde te duci și mai ales să nu umbli singur și neînnarmat. În altă ordine de idei, doresc să lucrezi numai și numai cu mine. Chiar maiorul Saler dacă-ți solicită detalii, sau amănunte aparent nesemnificative cu privire la activitatea ta, nu i le da. Amînă răspunsul și caută-mă imediat. Ai înțeles ?

— Am înțeles.

— Nu te pierde cu firea, cineva are tot interesul ca raportul tău să nu ajungă la mine. Cît stai în cușca ta pune-ți ecranul de protecție. Worm ! Am nevoie de tine viu. M-ai priceput ?

— Da, domnule locotenent.

Worm vorbise ceva mai răspicat ceea ce îi plăcu locotenentului.

— Dacă ai noutăți mă găsești în depozitul central, mai spuse Cora și întrerupse legătura.

Trase sertarul și-și luă pistolul dezintegrator. Îi controlă tuburile. Erau intacte. Patru tuburi albe, capabile să emită raze distrugătoare timp de o jumătate de oră. O performanță desigur, de care locotenentul era mîndru. Mai mîndru era de pistolul dezintegrator de gradul opt. Mai modern, mai ușor de mînuit și totuși distrugător. Ieși din punctul central de comandă și cuplă ecranul de protecție exterior care funcționa numai dacă se folosea o anumită cartelă pe care o avea numai el și maiorul Saler. Coborî cu liftul la subsol 14 și cu ajutorul unui raptel ajunse in depozitul central. Activitatea depozitului era normală,

dacă normală se putea numi acea agitație continuă a sute și sute de raptele conduse de tot atîția oameni. Îl căută cu privirea pe Hamat. Îl zări pe șantierul noului depozit. Supraveghea funcționarea unui excavator uriaș. Transpirația îi curgea de pe frunte. Era numai în maieu și o parte din praful ridicat în aer se depusese pe el. Se apropie de Garnet și-i spuse că are nevoie de Hamat. Aceasta încuviință printr-o înclinare a capului și trimise pe altcineva care să-l înlocuiască pe Hamat. Cora îi făcu semn și Hamat se apropie de ei.

— Îmi erai dator cu un răspuns, Hamat, spuse locotenentul.

— Sînt gata să vi-l dau, răspunse Hamat.

— Schimbă-te și vom merge afară. Aici e prea mult zgomot.

După douăzeci de minute cei doi urcau la suprafață.

— Sînt gata să-ți ofer o consumație la bar, spuse Cora și Hamat acceptă imediat. Intrară în bar. Înăutru puțină lume și numai din cei care aveau dreptul să se odihnească.

— Eu prefer terasa, spuse Hamat.

— De acord, spuse și locotenentul și cei doi trecură pe terasă. Se așezară în imediata apropiere a balustradei.

— Sînt gata să vă ascult impresiile domnule Hamat.

— Vin uneori aici ca să pot admira colinele. Îmi amintesc de colinele orașului meu. Acolo, pe Pămînt, în casa mea, am... Hamat se opri surprins de propriile lui cuvinte. Îl privi încurcat pe locotenent și continua ideea cu glas scăzut... am o terasă ceva mai mică decît asta. Seara mă așezam într-un ba-

lansoar și priveam colinele, soarele care apunea încet-încet, liniștea care se instaura peste lume, sau poate că era o părere de liniște.

Li se aduseră băuturile. Ciocniră și băură.

— Cînd fac aceste gesturi mă simt parcă pe Pămînt, spuse Hamat.

— De aseară și pînă acum mă tot gîndesc mereu. Fiind acolo, pe Pămînt nu mi-am dat seama. Oamenii, chiar și cunoscuții erau parcă mai rigizi, mai scorțoși. Atunci am pus astea pe seama faptului că eu fiind plecat de atîția ani era și normal să mi se pară ceva schimbat. Rememorînd anumite imagini mi-am dat seama că din peisaj lipsește ceva. Lipsesc statuile. În noua arhitectură a orașului nu mai există statui. Chiar și forma de guvernămînt este alta.

— Adică ?

— Cînd am plecat în Galaxia a doua ca specialist în istoria universală, Pămîntul era condus de un Sfat al Marelui Consiliu. Acum însă Sfatul a dispărut. În locul lui l-am găsit pe Marele Înțelept.

— Și cine e acest Mare Înțelept ?

— Habar n-am. Cred că nimeni nu știe. Sau o știu cîțiva din preajma lui. Am mai simțit o oarecare încordare în relațiile Pămîntului cu celelalte civilizații galactice, o anumită suspiciune... Așa se explică faptul că m-au descoperit imediat. Spune-mi, n-aș putea să trimit un mesaj către Pămînt ?

— Imposibil, domnule Hamat. Ne-am face rău și nouă și dumitale. Astfel de imprudențe se plătesc cu viața. Pot să-ți dezvălui un secret, astă seară va sosi o navă de pe Pămînt

— Adevărat ?

Hamat se ridică în picioare cuprins de o euforie ciudată.

— Eu zic să nu te bucuri prea tare, domnule Hamat. Nu se știe încă ce va aduce nava. Poate tot un ostracizat ca și noi sau poate altceva. În orice caz, vizita asta mă deranjează foarte mult. Pică într-un moment foarte prost. Apropo, domnule Hamat, ce relație există între dumneata și Moras ?

— Moras ?... Păru că se gîndește, că vrea să-și aducă aminte... Moras !... E cumva unul dintre cercetătorii din laboratorul 23 ?

— Chiar despre el e vorba, confirmă locotenentul.

— Dacă el este, atunci a vrut să-i povestesc despre cîțiva oameni pe care el crede că eu i-am cunoscut.

— Și i-ați cunoscut ?

— Nu. Dar el n-a vrut să mă creadă. Îmi reproșează mereu că nu vreau să-i vorbesc despre prietenii lui. De aceea mă și tem de el, îl ocolesc. Oameni ca el își ies ușor din fire.

— De acum n-o să vă mai necăjească, spuse Locotenentul.

— Slavă Domnului că i-a venit mintea la cap ! exclamă Hamat.

— Din păcate nu ăsta e motivul, domnule Hamat.

— Nu prea înțeleg. . .

— Moras a murit.

— Poftim ? E o glumă, desigur !

— Nu-i nici o glumă. Sîntem oameni. Sîntem născuți pe Pămînt, alții s-au născut aici. Totuși,

ura, invidia, orgoliul ne urmăresc și aici. Nu le-am lăsat pe Pămînt. Greșeala e a noastră, a tuturor. Am încercat să uităm Pămîntul. Fiecare cum a putut. Unii s-au adîncit în munca de cercetare, de construcție, de invenții.

— Îmi permiteți să iau loc la masa d-voastră?

Surprins, Cora se ridică în picioare. Instantaneu îl urmă și Hamat. În fața lor, zîmbind, se afla Rena.

— Sper că nu vă deranjez, continuă Rena.

— Nicidecum, spuse locotenentul.

— Eu, oricum, mă pregăteam să plec. Trebuie să mă reîntorc la muncă. Ceea ce mi-ați spus mă pune serios pe gînduri, domnule locotenent. Poate că nu e prea tîrziu ca să găsim un limbaj comun. Rămîneți cu bine. La revedere, domnișoară!

— La revedere, domnule Hamat, răspunse Rena și se așeză în scaun. Locotenentul o imită și el.

— Pari surprins?

— Puțin. Ai comandat ceva?

— Da. Spune-mi, ai vreo țigară?

— N-am dar pot comanda una.

— A, nu, dacă n-ai nu trebuie să-ți consumi creditul.

Rena, ce-i cu tine?

— Nimic important. Cred că trec printr-o ușoară criză. Am vizionat prea multe casete cu viața de pe Pămînt și mi s-a făcut un dor, ca să-i spun așa, de moarte. Aș vrea să fac o baie în mare, sau într-un rîu de munte vijelios, să mă tăvălesc prin iarba îmbibată cu rouă, să aud ciripitul păsărilor...

Surprins, Cora se ridică în picioare. În colțul ochilor Renei apăruseră lacrimi. Locotenentul se pierdu cu totul.

— Rena, te rog, nu mă pune într-o situație grea.

— Iubesc Pămîntul mai mult ca orice. Înțelegi ? ! Eu n-am nici o vină ca să fiu prizoniera acestei planete blestemate !

Un semnal sonor îl avertiză pe locotenent că este căutat. Își scoase aparatul și-l duse la ureche. Era sergentul Veruda care-l anunța că în următoarea oră nava de pe pămînt va ateriza în careul BX 24. Era necesar ca locotenentul să fie la datorie.

— Îmi pare rău, Rena trebuie să ple...

— E adevărat ?

— Ce ?

— Că vine încă o navă de pe pămînt ?

— E adevărat.

— Poate că vine ca să-i ia pe cei născuți ultima perioadă ? !

— Nu știu, dar nu-mi fac mari iluzii. Dacă vrei, te țin la curent cu tot ce se întîmplă.

— Cînd te întorci, caută-mă. Te rog ! Vreau să știu și eu.

— Bine, Rena.

— La revedere, Cora !

— La revedere, Rena.

Locotenentul se ridică și se grăbi să dispară din cîmpul vizual al Renei. Avea inima grea. Discuția cu Rena îl necăjise.

Bănuia cît de puternică este dorința Renei de a se întoarce pe pămînt. Atît de puternică încît dacă nu e atent, Rena își poate pierde perso-

nalitatea. Va trebui s-o supraveghez mai cu grijă, își zise locotenentul în timp ce împingea ușa punctului central de comandă. Se schimbă urgent de combinizon, își luă mai multe aparate, se gîndi un pic dacă mai trebuie să mai ia și altceva, apoi se apropie de lift și cu el ajunse sus pe terasă unde-l așteptau cele două echipaje, gata să-l însoțească în careul BX 24.

De cum îl văzu sergentul Veruda se îndreptă spre el.

— Domnule locotenent, domnul maior a ordonat să-l așteptați. Dorește să meargă și dumnealui în careul BX 24.

Locotenentul își reținu cu greu tresărirea. Era pentru a doua oară în decurs de zece ani cînd maiorul dorea să meargă în întîmpinarea unei nave de pe pămînt. Prima dată, cînd sosise cercetătorul Moras... Dumnezeule! Cum de nu se gîndise la asta? Maiorul Saler și cu Moras se cunoșteau cu mult înainte de a veni Moras pe planetă.

Detaliul ăsta schimba întrucîtva datele problemei. Trebuie să aflu care erau natura relațiilor lor pe pămînt, își spuse locotenentul în timp ce se îndrepta însoțit de sergentul Veruda spre hangar.

— Bine, sergent. Dacă așa dorește domnul maior să ne conformăm dispozițiilor lui. Atenție mare la ceea ce va face. Ai înțeles ce vreau să spun, sergent?

— Am înțeles, domnule locotenent.

— Cine va conudce naveta „Saba 1“? întrebă Cora.

— Soldatul Robi, răspunse mirat Veruda.

— E de încredere?

— Atît cît se poate avea într-un soldat, domnule locotenent.

— Ai un altul de încredere? insistă locotenentul, și lui Veruda i se păru stranie această insistență. Nu-și trăda în nici un fel gîndurile.

— Cred că pot să-l înlocuiesc cu soldatul Memo, spuse Veruda.

— Perfect, atunci fă rocada. Soldatul Robi va conduce naveta „Saba 3“.

Intrară în hangar. Cele două echipaje erau aliniate în fața aparatelor. Locotenentul trecu prin fața lor și le verifică ținuta, armele. Îi cunoștea de ani de zile pe soldații Dede și Ceala, veniseră în același timp pe planeta Tanar. Amîndoi soldații fuseseră trimiși într-o expediție de pedepsire în Galaxia 3 și acolo nu se supuseseră ordinelor. Refuzaseră să tragă în locuitorii planetei Ionis, drept pentru care fuseseră pedepsiți cu trimiterea pe planeta Tanar.

Locotenentul își privi ceasul de la mînă, apoi îi făcu semn sergentului să se apropie de el.

— Care a fost ultimul mesaj primit de la Nodulul Mala?

— Nava are un singur pasager la bord. Ceilalți au fost debarcați în Constelația MXY 64, spuse dintr-o suflare sergentul.

— Interesant...

— Vine maiorul Saler, raportă unul dintre soldați.

În ușa hangarului apăru maiorul îmbrăcat în combinizonul verzui-maro. Se apropie de grupul care-l aștepta în poziție de drepți. Trecu pe lingă el și-și luă din raft rucsacul. Se întoarse.

— Cine merge cu mine? întrebă maiorul.

— Soldatul Meme, spuse locotenentul.

Din grup se desprinse soldatul Meme care se urcă imediat în cabina navetei „Saba 1“. După el urcă și maiorul.

— Știi destinația? îl întrebă maiorul pe soldatul Meme.

— Am primit caseta cu coordonatele punctului final, răspunse soldatul Meme.

— Atunci, dă-i drumul, ordonă maiorul.

Soldatul Meme cuplă motoarele și în cîteva secunde naveta țîșni prin deschizătura planșeului. După „Saba“ 1 se ridicară și celelalte două. În urma lor, supraveghetorul hangarului introduse în memoria calculatorului datele privind ora și persoanele plecate cu cele trei navete, după care, mulțumit că va fi lăsat în pace cîteva ore, se întinse în hamac și adormi.

După douăzeci de minute de zbor cele trei navete aterizară una lîngă alta. Coborîră cu toții. Cînd și cînd soldații priveau cerul, încercînd să străpungă cu o clipă mai devreme întinderea portocalie.

Maiorul Saler și locotenentul se retraseră mai la o parte.

— Care-i concluzia raportului lui Worm? întrebă maiorul în timp ce-și aprindea o țigară.

Locotenentul își roti privirile peste întinderea nesfîrșită de nisip portocaliu.

— Incertă, domnule maior. Worm n-a reușit încă să reconstituie casetele distruse, răspunse Cora.

— Se pare că se schimbă vremea, continuă tam-nisam maiorul. Meteorologii spun că vor fi

niște furtuni mult mai puternice decît au fost pînă acum.

Un semnal sonor îi înșiința că erau căutați. Locotenentul se grăbi să răspundă.

— În cîteva minute nava va fi deasupra dumneavoastră. Atenție deci, îi avertiză o voce și toți își înălțară privirile spre cer. Numai Cora rămase impasibil, pe el îl frămîntau alte gînduri.

Se auzi un bubuit puternic și parcă spațiul se despică în două. Nava apăru în toată strălucirea ei. O parașută imensă îi încetinea prăbușirea. Toți o priveau înfiorați, încremeniți, ochii urmăreau nava, se umpleau de ea.

Aeronava se așeză lin pe solul portocaliu. Telescoapele uriașe se adînciră în stratul de praf. Motoarele se stinseră. Aerul se liniști treptat. În depărtare coamele nemișcate ale munților străjuiau micul platou. Aceeași culoare portocalie de jur-împrejur, obsedată aproape. Undeva în zare se stingea un vîrtej de nisip.

Maiorul Saler se întoarse spre grup. Cu toții așteptau nemișcați ordinele sale. Cîțiva pași mai încolo locotenentul Cora își privea ceasul de la mînă. Sergentul Veruda își șterse transpirația care îi invadase ochii. Uniformele de o culoare nedefinită se umeziseră din cauza căldurii.

Maiorul făcu un semn și micul grup se apropie de navă. La vreo zece metri de ea se opriră. Cu un zgomot ușor trapa glisă într-o parte lăsînd să se vadă pîntecul în care licăreau tot felul de lumini ciudate. Cîteva clipe nimeni nu se mișcă. Priveau pîlpîirile acelea tăcute și amenințătoare parcă. O scară telescopică coborî fără zgomot spre sol, se afundă în nisip. Tăcere.

— Locotenent Cora ! strigă maiorul. Știi ce ai de făcut ?

— Știu, domnule maior, răspunse locotenentul.

— Atunci, du-te !

Cu pași hotărîți, locotenentul se apropie de scara metalică și începu să urce prudent. Mîna dreaptă era pregătită să înhațe în orice clipă pistolul dezintegrator de lîngă șold. Ajuns în vîrful scării se opri. Se gîndi la Rena. Nici el nu pricepu de ce îi veni în gînd tocmai imaginea Renei. Asta ținu doar o clipă. Alungă imaginea și pătrunse în navă. Se opri în camera ecluză, ciuli urechile, atent să surprindă și cel mai mic zgomot suspect. Scoase din buzunarul combinizonului micul aparat cu displey de care nu se despărțea niciodată în astfel de incursiuni și trecu în coridorul principal.

Era însoțit de bîzîitul acela constant și nelipsit de pe orice navă care venea dinspre planeta mamă : Pămîntul. Îndreptă dispelyul aparatului în toate direcțiile. Nici o mișcare. Mai liniștit, înaintă spre Postul Central de Comandă. Se opri în fața ușii. Întinse în față același aparat. Pe ecran văzu interiorul Postului Central de Comandă. Nici un om în scaunele din fața pupitrelor.

Împinse ușa și intră : Pe ecranele care acopereau jumătate din suprafața camerei se derulau cu repeziciune tot felul de imagini, date culese de roboții navei, despre mediul din jur. Sute de informații se depozitau în Creierul Calculatorului Principal. Se apropie de pupitre, privi mulțimea tastelor de culori diferite și inscripțiile cu precizările circuitelor pe care le deserveau.

Apăsă cîteva taste și întrerupse acea mișcare și constată că nava nu se deosebea prea mult de

celelalte care veniseră de pe Pămînt. Mîngîie pupitrele cu duioșie. PĂMÎNTUL. Planeta de pe care fusese alungat cu douăzeci de ani în urmă împreună cu mulți alții. Fuseseră acuzați de nesupunere. Cora împreună cu încă trei ofițeri refuzaseră să jure supunere necondiționată față de Marele Consiliu al Pămîntului. Înțelesese că odată jurămîntul depus nu mai avea nici o scăpare și că următorul ordin ar fi fost să meargă în Constelația Leului și să reprime mișcarea de eliberare de acolo. Fuseseră apoi sfătuiți să aleagă acest astru pierdut în Galaxia a patra: TANAR. Așa se numea în hărțile astronomice. O planetă micuță, portocalie. La scurtă vreme după aceea au început să sosească tot felul de pămînteni ostracizați.

Cu timpul s-a format o colonie cu peste șapte mii de membri în care ordinele le dădeau ei, militari, fiindcă erau singurii care știau să mînuiască armele, fiindcă erau singuri pătrunși de simțămîntul ordinei și disciplinei. „Civilii" pămînteni erau de profesii diferite, uneori vorbeau chiar limbi diferite. Totuși au format o comunitate cu reguli bine stabilite, cu sarcini precise pentru fiecare.

Cora se apropie de micul seif de unde scoase o casetă neagră. În afară de casetă, în seif se mai aflau și cîteva discuri video. Lua numai caseta, celelalte le lăsă acolo și părăsi Punctul Centrul de Comandă. Fără greș se îndreptă apoi spre una din camerele dispuse tocmai la capătul coridorului principal. Întinse în față aparatul cu displey și privi. În interior se vedea un clopot mare de sticlă, sub clopot părea să fie o formă omenească. Intră.

Camera era plină de tot felul de aparate. Sub clopotul de sticlă se vedea întins un bărbat. Se a-

propie și privi acel trup în care viața pulsa întreținută de un ordinator special. Se întoarse și citi datele afișate pe micile ecrane dispuse în jurul clopotului

Intrarea și ieșirea din hiperspațiu nu se putea realiza decît dacă erai protejat de acest clopot din sticlă. Altfel riscai să te destrami în mii și zeci de mii de particule.

Edificat, părăsi încăperea și cîteva clipe mai tîrziu apăru în deschizătura navei.

— Totul e în ordine, domnule maior, spuse el.

— Un singur bărbat, locotenente? întrebă Maiorul.

— Întocmai, domnule maior.

— Caseta, ai găsit-o?

— A fost primul obiect care l-am căutat, răspunse sigur pe el locotenentul Cora.

— Perfect.

Se întoarse spre grupul de soldați.

— Scoateți-l de acolo, ordonă el.

Sergentul și cei trei soldați intrară în navă. Unul după altul, în șir indian. În trecere își aruncau privirile în toate părțile avizi să vadă totul, să pipăie totul cu ochii. Conduși de locotenentul Cora intrară în camera de la capătul Coridorului Principal. Cora decuplă toate mecanismele care întrețînuse viața în acel trup. Ridică clopotul din sticlă. Cîteva clipe priviră chipul acelui bărbat alungat de pe Pămînt ca și el, apoi soldatul Dede trase brancarda din perete și ceilalți doi așezară trupul bărbatului pe ea. Soldatul Ceala punctă tastele roșii de la capătul brancardei și în aceiași tăcere de gheață părăsiră camera și mai tîrziu aeronava.

Cînd ajunseră în dreptul maiorului Saler se opriră. Maiorul luă brațul bărbatului care atîrna în afara bancardei și-i cercetă pulsul, îi ridică pleoapele.

— Mda, călătoria s-a terminat băiete, mormăi în barbă maiorul, duceți-l în „Saba 4“, ordonă el, apoi întoarse spatele grupului și se îndreptă spre „Saba 1“. Urcă.

Soldatul Meme cupla motoarele și aștepta ordinul maiorului.

— La bază, spuse într-un tîrziu acesta după care se adînci în gînduri. Naveta se ridică imediat în aer și dispăru printre coline.

După plecare maiorului, Cora ordonă pe loc repaus și soldații își apriseră imediat țigările. Își aprinse și locotenentul una. Fumau în tăcere privind corpul aeronavei pe care vedeau urmele trecerii prin spațiu, julituri, chiar și îndoituri ale scutului de protecție. Pînă și numele navei abia se distingea... NELO... Fiecare se gîndea la planeta Pămînt, retrăiau clipe, își aduceau aminte de prieteni, locuri, și un dor năprasnic îi încerca pe toți.

— Domnule locotenent, îndrăzni soldatul Dede, se va sfîrși vreodată calvarul nostru? O să ne întoarcem acasă, pe Pămînt?

— Nu știu soldat Dede, răspunse gînditor locotenentul pentru ca imediat să strige: Drepți!

Soldații țîșniră în picioare și încremeniră în poziția de drepți. Locotenentul trecu prin fața lor, le măsură chipurile aspre, arse de soarele portocaliu. Dar nu avea ce face. Regulamentul e regulament. Disciplina trebuie respectată, altfel se duce totul dracului! Așa gîndea locotenentul.

— Soldat Dede! răcni Cora, ai încălcat disciplina militară! Cred că știi ce te așteptă, urla el.

Soldatul Dede călcase consemnul. Nu aveau voie să discute despre Pămînt. Mai ales în prezența superiorului.

— La nave, pas alergător! strigă locotenentul.

Soldații aruncară țigările neterminate în stratul de praf portocaliu și alergară spre navete. Urcară.

Cora cuplă motoarele și stîrnind praful abia așezat, „Saba 3“ și după ea „Saba 4“ se desprinseră de sol. Pe scaunele mulate perfect în jurul trupurilor, soldații priveau desfășurarea orizontului.

Nu se citea nimic pe fețele lor.

După douăzeci de minute de zbor aterizară pe platoforma circulară a terasei.

— Îl duceți în camera X 25, spuse locotenentul care se grăbi să dispară dincolo de ușa grea, din fier forjat, spre liftul care-l duse rapid la Punctul central de comandă.

Soldații scoaseră brancarda din navetă și-o porniră spre ușa după care dispăruse locotenentul. În urma lor, bombănind și înjurînd, supraveghetorul hangarului băga aparatele de pe terasă în hangar. Introduse apoi în memoria calculatorului ora la care sosiseră cele două navete.

— Crezi c-o să-l informeze pe maior? întrebă Ceala.

— Nu știu, răspunse soldatul Dede. În orice caz, locotenentul nostru nu-i în apele lui. Om vedea noi, mai spuse Dede și intrară în lift. Coborîră la subsolul zece. O scurtă oprire în fața ușii. Soldatul Ceala introduse cartela în fantă și imediat ușa glisă într-o parte fără să producă cel mai mic zgomot. Soldatul Dede împinse brancarda în interior. În spatele lor, ușa se închise la fel de neauzit.

— Puneți-l în nișa patru, se auzi din difuzoare vocea locotenetului Cora și soldații se grăbiră să-i îndeplinească ordinul. Fiecare în camera lui, continua să se audă în difuzoare.

Evitînd să se privească unii pe alții, soldații părăsiră încăperea. Știau că sînt supravegheați îndeaproape de aceea pe coridor, nu scoaseră nici un cuvînt. Ajunși în fața ușilor camerelor lor se opriră.

— Dede! strigă încetișor soldatul Ceala.

— Lasă, mă descurc eu, mormăi Dede în timp ce-și scotea cartela din buzunarul interior al bluzonului.

— Așteaptă să auzi ce vreau să-ți spun, continuă Ceala. Dacă locotenentul face raport o să spunem că l-am întrebat toți odată. Ai înțeles? N-are rost s-o faci pe eroul! insistă Ceala.

— Bine, răspunse Dede și fiecare intră în camera lui.

Camerele lor. Mici ca niște celule. Ici-colo cîte un buton care la o simplă apăsare făcea să se audă o voce: „Sîntem aici la dispoziția d-voastră, rostiți dorința"!

Dede se lipi cu spatele de ușa rece. „Somn de voie pînă la orele cinci" se auzi vocea robotului și Dede tresări surprins. Se trînti în patul moale cu fața în sus, mîinile împreunate sub ceafă, ochii închiși. Sub pleoape se derulau imagini amețitoare. Cîmpia nesfîrșită, pădurea cu poienile ei, cîntecele păsărilor, urletul vîntului iarna, zăpada albă acoperind pămîntul, mersul prin stratul pufos, animalele ieșite la vînat, explozia la viață a naturii primăvara și peste toate, chipul Ondei, silueta ei subțire ca o trestie, părul lung și blond împrăștiindu-se în väz-

duh, alergarea ei, ultima alergare din acea zi, cînd... Dede se răsuci mugind în pat. ONDAAAA!!!

Doctorul Ermil juca șah. Era pasiunea lui. Încerca să dezlege tot felul de combinații ale marilor maeștri, uneori se războia și cu computerul, căuta noi modalități de joc.

Tocmai își freca mulțumit mîinile cînd semnalul sonor îl avertiză că era căutat. Nemulțumit, doctorul se întinse peste tabla de șah și apăsă butonul verde de lîngă masă.

— Sînt doctorul Ermil, ce s-a întîmplat?

— Soldatul Dede dă semne de nervozitate acută, domnule doctor, îl informă o voce uniformă, egală și rece.

— Vin imediat acolo, spuse doctorul. Se ridică de la masă și cu pași repezi se duse în camera de supraveghere interioară a coloniei. Robotul care-l sesizase nu-i acorda nici o atenție. Se apropie de pupitru și privi ecranele înșirate de o parte și de alta.

— Și ceilalți doi au cam aceleași simptome dar de intensitate mai scăzută, îi comunică robotul A 27.

În cele trei camere se vedeau trei trupuri lungite în paturi.

— Cine ți-a dat ordin să-i supraveghezi? întrebă doctorul.

— M-a programat domnul locotenent Cora.

Doctorul urmări cîteva clipe zvîcnirile celor trei apoi ceru legătura cu locotenentul Cora.

— Locotenent Cora, se auzi în videotelefon și imediat apăru și imaginea cu locotenentul care mînca. Ce-i doctore, ce s-a întîmplat?

— Locotenente, cei trei soldați din culoarul Hera au fost cu dumneata în misiune? întrebă doctorul fără să-și ridice privirile de pe ecranele multicolore.

— Da, domnule doctor.

— Spune-mi te rog, ai avut vreun motiv special ca să programezi supravegherea lor prin robotul A 27?

Locotenentul se opri din mestecat și se încruntă.

— Nu am avut un motiv special. De ce mă întrebi?

— Simpla curiozitate. Am vrut să știu.

— Tocmai mă gîndeam să te invit la Punctul Central de Coamandă, doctore. Este nevoie de prezența dumitale.

— Am să vin imediat ce termin treaba aici, răspunse doctorul și întrerupse legătura. În clipa aceea se auzi glasul soldatului Dede strigînd din nou: ONDAAA!!! ONDAAA!!! Doctorul tresări surprins. Se ridică și se apropie de computer. Introduse cîteva date în el. După cîteva secunde pe ecran apăru răspunsul așteptat.

— Programul C 63, ordona el robotului A 27 după care părăsi încăperea îndreptîndu-se spre lift.

La Punctul Central de Comandă locotenentul Cora stătea trîntit în fotoliu cu fruntea sprijinită în palme. Convorbirea cu doctorul Ermil îl indispusese și mai mult. Se smulse cu greutate dintre gînduri, își frecă obrajii, ceafa, apoi ceva mai relaxat apăsă tasta pupitrului care-i făcea legătura cu camera N 25. Cîteva secunde și pe ecran apăru întrega cameră unde se afla ultimul sosit de pe Pămînt. Cora privi trupul acelui bărbat din nișa patru. Reglă imaginea, aduse mai aproape chipul bărbatului, nu știa nici el de ce dar vroia să-i vadă fața. Auzi ușa din spate deschizîndu-se.

— Ai fișa lui? întrebă maiorul Saler de cum intră.

— Da, răspunse locotenentul fără să se întoarcă. Era în casetă.

— Din ce grupă face parte? continuă maiorul cu ochii țintă pe imaginea camerei X 25.

— Grupa „A“, domnule maior, răspunse locotenentul încercînd să ghicească reacția superiorului.

— Ce vorbești ? se miră acesta. Nu cumva e o greșeală ?

— Nici vorbă de așa ceva. De altfel am introdus în memoria Calculatorului toate datele de care dispunem. Adică foarte puține.

— Nu te înțeleg?!

— E simplu, domnule maior, în afară de numele lui, grupa din care face parte pe bandă nu mai este nici o altă informație.

— Locotenent, îți dai seama ce spui?

— Vă rog să vă convingeți, și locotenentul apăsă tasta roșie. Priviți, domnule maior.

Pe micul ecran apăru numele: Dan David, grupa „A“... apoi nimic, ecranul rămase complet alb.

— Am derulat toată banda și n-am mai găsit nici o informație.

— Ce-o fi fost în capul lor cînd l-au trimis aici? se miră maiorul.

— Nu știu răspunse Cora.

— L-am căutat pe Worm. Mi-a spus că n-a reușit să refacă materialul distrus.

— Domnule maior, îl cunoșteați pe Moras încă de pe cînd vă aflați pe Pămînt?

Maiorul își reținu cu greu surprinderea. Cum dracu de intuise locotenentul că-l cunoscuse mai înainte de a veni pe Tanar?

— Da, l-am cunoscut pe Pămînt. Trimiterea lui aici pe Tanar a fost o surpriză pentru mine. Îl știam în grațiile Marelui Consiliu.

— Domnule maior, pentru liniştea mea sufletească, jurați-vă că nu aveți nici un amestec în moartea lui Moras.

— Jur că n-am nici un amestec în moarte lui Moras.

— Vă mulțumesc, domnule maior, spuse locotenentul si se ridică din scaun. Poate c-ar fi bine să luați legătura cu Nodulul Mala. Poate ne spun ei ce se întîmplă? Că ceva se întîmplă, domnule maior.

— Am și trimis mesajul. Dacă ai noutăţi spune-mi-le și mie.

— Singura mea preocupare este acest nou venit pe care nu știu cum să-l clasific, spuse Cora

— Înregistrează totul, mai spuse maiorul înainte de a ieși din încăpere.

Cora se întoarse cu fața către ecranul unde se vedea cum bărbatul din camera X 25 dădea semne de trezire. Întinse mîna şi ceru legătura cu doctorul Ermil.

— Sînt aici, locotenente!

Locotenentul se întoarse spre ușă.

— Care-i baiul? continuă să surîdă doctorul.

— Bărbatul sosit de pe Pămînt dă semne de trezire.

— Ai cuplat aparatul de înregistrare a diagramei DAX 12 ?

— Din prima clipă, doctore.

— E o plăcere să lucreze cineva cu dumneata, locotenente.

— Hai sictir, i-o întoarse locotenentul și doctorul începu să rîdă în hohote.

— Observ că nu prea ești în apele tale, spuse doctorul.

— Ce s-a intîmplat cu cei trei soldați?

— Sint un pic cam nervoși. Peste limita normală.

— E firesc să fie. Aeronava vine de pe Pămînt și i-a apucat dorul de casă, dacă pot spune așa.

— Măcar de-ar fi numai ei, mormăi doctorul. Locotenentul ridică brusc privirile :

— Ce vrei să insinuezi ?

— Nimic, gîndeam cu voce tare. Cînd crezi că putem vedea diagrama înregistrată?

— Peste cîteva secunde. Locotenentul acționă tastele computerului. Privește, doctore, ecranul din dreapta, unde te uiți?

— Se trezește...

— Era și timpul... Abia aștept să-l întreb ce-i cu el? Ce hram poartă și-n ciorba cui a suflat de l-au trimis aici, fără amănunte sau precizări...

— Din ce grupă face parte?

— Grupa „A", domnule doctor.

— Asta-i bună ! Ești sigur, locotenente ?

— Nu există nici o îndoială.

— Dar e prima dată cînd trimit un asemenea specimen!

În clipa aceea ușa se deschise și intră maiorul Saler.

— Ah! Aici erai, doctore?!

— Dar unde vroiai să fiu, maiorule?

— La dumneata în cameră să joci șah cu computerul!

— Așa aveam de gînd să fac însă dumnealui nu m-a lăsat în pace.

— Ce se aude cu musafirul nostru? A, s-a trezit!

— Încă e buimac, spuse doctorul.

Doctore, vreau să mi-l sondezi pînă în adîncul sufletului.

Am toate motivele să cred că venirea ăstuia aici, nu-i întîmplătoare. Poți asta ?

— Păi, să încercăm. Diagrama DAX 12 o să ni-l descifreze așa cum el nu și-ar dori.

În camera X 25, bărbatul se ridică pe jumătate în pat. Își lăsă picioarele să atîrne peste marginea lui, spre podea. Își pipăi buzunarele hainei.

— Drace ! exclamă locotenentul. Nu l-am căutat prin buzunare !

— Foarte rău, locotenente, ecranul de protecție, pentru orice eventualitate.

Locotenentul îndeplini ordinul fără comentarii. Din buzunare bărbatul scoase mai multe obiecte pe care le așeză lîngă el, pe pat. Se ridică și cu mare greutate făcu cîțiva pași, se sprijini cu palmele de pereți, își masă mușchii înțepeniți de atîta stat la orizontală, execută cîteva salturi și genoflexiuni, apoi obosit și gîfîind se așeză în mijlocul camerei cu picioarele încrucișate sub șezut, capul drept și ochii fixați undeva în față.

— Ce face ? întrebă în șoaptă maiorul.

— Se concentrează. Yoga. Sau încearcă să ia legătura cu noi sau cu altcineva prin telepatie

— Nu poți să fii mai sigur ? spuse maiorul.

— Nu pot din cauza ecranului de protecție.

— Să-l ridic ? propuse locotenentul.

— Cîteva clipe doar, spuse doctorul care se strînse parcă în el. Locotenentul ridică ecranul de protecție. După circa un minut doctorul ieși din transă.

— Comunică cu cineva. Precis nu cu noi. Epuizat, doctorul se lăsă pe spate într-un fotoliu.

— Cum vine asta, comunică cu cineva dar nu cu noi ? întrebă nedumerit maiorul.

— Să-l lăsăm să-și revină, interveni locotenentul.

În camera X 25, bărbatul se ridcă și se întinse în patul din nișă. Închisese ochii. Aștepta.

— Trebuie să-și schimbe hainele, spuse maiorul.

O apăsare de tastă și în camera X 25 apăru un dulap cu haine frumos așezate pe umerașe : costume, bluze, pantaloni și cămăși. Bărbatul se ridică contrariat și pricepînd apoi rostul acelui dulap, zîmbi. Se apropie de umerașe și după ce le răvăși cîteva clipe își alese un pantalon și-o bluză albastre. Începu să se dezbrace fără grabă, cu mișcări încete, calculate. Cînd termină, se așeză cuminte pe marginea patului, cu mîinile împreunate pe deasupra genunchilor.

Locotenentul întinse mîna și răsuci un mic întrerupător.

— Dacă mă înțelegi, spuse locotenentul, obiectele de lîngă dumneata pune-le în coșul de lîngă haine.

Bărbatul dădu din cap semn că pricepuse și duse obiectele în coșul din nuiele. Se întoarse docil spre pat și se așeză.

— Domnule maior, spuse locotenentul, permiteți-mi să mă duc la el.

— Aprob hotărîrea dumitale. Noi vom supraveghea de aici

Locotenentul Cora părăsi încăperea, străbătu coridorul luminat și chemă liftul. Un zgomot sec și ușile se deschiseră. Intră și făcu comanda pentru subsol 10. Era calm. În fond de ce s-ar teme ? Era un pămîntean ca și el. Și totuși un sentiment de neliniște îl stăpînea continuu, un gînd nelămurit îl devora încet și sigur. Ieși din lift și se apropie de ușa

camerei X 25. Introduse cartela în fantă astfel ca ușa rămase în continuare deschisă. La vederea lui bărbatul se ridică în picioare. Locotenentul intră, se apropie de el și-l privi scrutător.

— Bun venit în colonia noastră, spuse Cora.

Bărbatul înclină ușor capul fără să scoată un cuvînt. Cora apăsă o tastă ascunsă în perete și imediat apărură o masă și două scaune. Trase unul și se așeză. Cu un gest scurt îl invită pe ultimul sosit de pe Pămînt să se așeze și el.

— Vă numiți Dan David ?

— Da, spuse bărbatul.

— Puteți să-mi spuneți de ce fișa dumneavoastră este atît de săracă în date în ceea ce vă privește ?

— Nu știu exact. Presupun că din lipsă de timp.

— Adică ? insistă locotenentul.

Dan David se așeză în aceeași poziție de așteptare.

— E o poveste nu prea plăcută, spuse el.

— Oricum ar fi, datoria noastră este s-o ascultăm iar a dumneavoastră s-o povestiți.

— Unde mă aflu ? întrebă Dan.

— Pe planeta Tanar, din Galaxia a patra, răspunse Cora.

— Tocmai aici ? exclamă Dan. Asta înseamnă că am trecut prin hiperspațiu ?!

— Ați trecut și prin hiperspațiu.

— Dumnezeule, în clipa asta Pămîntul poate că nu mai există !

— Cred că glumiți, spuse locotenentul. Se ridică din scaun. Vă las să vă odihniți. După o asemenea călătorie...

— Dar nu-i vorba de oboseală, strigă bărbatul.

Locotenentul se afla lîngă ușă.

— De cît timp nu mai aveți știri despre Pămînt ?

Locotenentul se întoarse uimit spre el.
— De vreo patru ani tereştri.
— Deci nu ştiţi nimic, spuse bărbatul.
— Ce să ştim ?
— Pămîntul era asediat cînd m-au îmbarcat pe navă.
— Asediat ? De către cine ?
— Dizeiani !
— Aud pentru prima dată de ei. Cine sînt ?
— Nu ştim nici noi. Ne-am trezit într-o zi cu ei. De fapt, un ziarist a descoperit totul. Aceşti dizeiani, luînd înfăţişarea omenească s-au strecurat în toate structurile societăţii, la toate nivelele posibile. Cînd au fost demascaţi, au înconjurat Pămîntul. Orice încercare de a părăsi Pămîntul era curmată violent. Comunicările perturbate. Ne-au dat şi un ultimatum : supunere sau distrugere. Consiliul Federal a cerut timp de gîndire şi în secret au pregătit cîteva aeronave cu destinaţia spre diferite colonii de ale noastre în vederea obţinerii ajutorului. La bordul navetei se mai află încă doi pasageri.
— Poftim ?
— N-aţi controlat nava ?
— Ce năzdrăvănie mai este şi asta ? tună glasul maiorului Saler care apăruse în uşă. Se apropie de Dan David şi-l privi în ochi. Locotenentul se trase mai la o parte.
— Din păcate este adevărat. Şi încă ceva, nu trimiteţi nici un mesaj către Pămînt. Alertaţi toate coloniile existente şi cu care sînteţi în contact. Dizoianii nu trebuie să afle că am străpuns blocada lor. Acum daţi-mi voie să mă odihnesc. Mă simt foarte slăbit.
— Doctore ! strigă maiorul.

— La ordinele dumneavoastră, domnule maior ! se auzi în cameră vocea doctorului.

— Îngrijește-te de musafirul nostru. Să nu-i lipsească nimic.

— Am înțeles, domnule maior.

— Locotenente ! Să mergem.

Cei doi părăsiră camera X 25, fără a-i mai arunca nici o privire lui Dan David care se întinse în pat cu mîinile împreunate sub cap.

Locotenentul abia se putea ține după maiorul care se grăbea ca o furtună spre Punctul Central de Comandă. Cîțiva încercară să-i oprească iureșul, încercare zadarnică fiindcă maiorul nu vroia să stea de vorbă cu nimeni. Trebuia să acționeze. Făcuseră o greșeală capitală. N-au mai controlat nava și asta îi poate costa. Încă nu știa cum și ce. Era furios. Pe sine și pe ceilalți.

— Sună alarma și pregătește trei echipaje pentru a merge la aeronavă. În cazul în care spusele ultimului venit se adeveresc trebuie să luăm măsuri ferme.

Locotenentul cuplă semnalul de alarmă care prinse să șuiere în camera de gardă făcîndu-i pe toți soldații să sară ca împinși de niște forțe nevăzute din scaune și hamacuri. Își traseră la repezeală combinezoanele, își înhățară armamentul și unul după altul țîșniră în lifturile care-i aruncară pe terasa clădirii.

Cele trei navete de tip „Saba“ așteptau una lîngă alta. Soldații se grăbiră să-și ocupe locurile lîngă ele. Uitîndu-se la cronometru locotenentul clătină nemulțumit din cap.

— Ați întîrziat un minut și șaptesprezece secunde. Toată lumea în navete și atenție mare la drum. Executarea !

Soldații se urcară în navete și una cîte una cele trei aparate se înălțară în aer și se pierdură în depărtare.

În urma lor supraveghetorul hangarului își făcu din nou datoria consemnînd în calculator datele celor plecați și ora la care se ridicaseră în aer.

Navetele străpungeau aerul una după alta, în șir indian. În față se afla locotenentul Cora, „Saba 3". Înfipt în scaunul moale Cora urmărea cu atenție ecranele ordinatorului unde cifre și puncte se succedau cu repeziciune. Il stăpînea continuu același simțămînt de neliniște al cărui izvor nu-l putea depista. Era pentru prima dată cînd i se întîmpla asta și oricîte încercări făcuse, nu reușise să scape de el.

O scurtă voltă și-n fața lor apăru platoul în mijlocul căruia se afla aeronava sosită de pe Pămînt. Aterizară lîngă ea.

Coborîră.

Un vînt subțire cobora de pe înălțimile munților și-nfiorat Cora se grăbi să-și încheie nasturii bluzonului. În clipa cînd se pregătea să pătrundă în aeronavă avertizorul sonor îl făcu să tresară.

Răspunse la apel. Era maiorul Saler.

— Locotenent Cora ! Nu intra în aeronavă. Întoarce-te urgent la bază. Lasă cele două navete să supravegheze aeronava. Nimeni să nu pătrundă în interiorul ei fără aprobarea noastră. Dacă zăresc ceva suspect să fim imediat înștiințați. Rachetele de pe navete să fie pregătite în orice clipă pentru lansare și distrugere.

Uluit, locotenentul înțepeni la baza scării care ducea în interiorul aeronavei.

— Am înțeles, domnule maior.

Cora întrerupse legătura. Cînd își recăpătă stăpînirea de sine se apropie de grupul soldaților care, în frunte cu sergentul Veruda, nu înțelegeau ce se întîmpla.

— Sergent Veruda !

— La ordin, domnule locotenent ! răspunse Veruda.

— Preiei comanda celor două navete cît timp lipsesc eu. Mă întorc la bază. Urcați în navete și fiți cu ochii în patru. În special pe aeronavă. Pregătiți tot armamentul de la borduri. Să fie gata în orice clipă pentru a o distruge. Ai înțeles ?

— Am înțeles, domnule locotenent.

— Duceți navetele în spatele unor stînci. Trebuie să le protejăm de un eventual atac.

— Domnule locotenent...

— Fără întrebări, sergent. Execuți ordinul. Rapid.

Cora se urcă în „Saba 3“ și privi ridicarea celorlalte două și adăpostirea lor după două stînci aflate

— Poziția este bună, sergent Veruda. Deci, încă odată, repet : nimeni nu iese din navete fără aprobarea mea. Armamentul să fie pregătit. Și acum, așteptați ordinele mele.

Cora cuplă motoarele și naveta țîșni în văzduh. Zeci de gînduri îi treceau prin minte. La bază se întîmplase ceva grav de vreme ce maiorul îl chema de urgență. Să fie în legătură cu ultimul sosit de pe Pămînt ? Mai ales îl intriga ordinul de a se pregăti întreg armamentul de la bordul navetelor și ca acestea să fie gata de a distruge aeronava sosită.

Reflex, își scoase pistolul dezintegrator și-i verifică tuburile.

Erau în cea mai bună stare. Mai liniștit, conduse naveta la aterizare. Coborî și sub privirile uluite ale supraveghetorului hangarului, se grăbi să dispară în interiorul clădirii. Închise ușa după el și se opri. Ascultă cîteva minute. Cîteva uși se deschiseră și se închiseră cu zgomot undeva pe la capătul coridorului. Făcu la dreapta și intră într-o mică încăpere fără nici un mobilier în ea. Se duse și apăsă o anumită plăcuță din perete și imediat, o porțiune a zidului rulă în jurul unei axe longitudinale, lăsînd să se vadă capătul unei scări. Cora trecu dincolo de zid și peretele reveni la poziția inițială. Începu să coboare treptele în spirală pînă ce ajunse în fața unei uși metalice. Scoase o cartelă roșie și-o introduse în fanta discret camuflată. Ușa se deschise. Încăperea în care pătrunse era postul secret de unde putea să verifice toată activitatea coloniei.

Se apropie de pupitru și puse în funcțiune toată instalația care începu să bîzîie discret. Verifică circuitele. Totul era în ordine. Își frecă mulțumit palmele. De mult timp nu mai trecuse pe aici și se cam temuse ca atîta nefuncționare o va strica.

Făcu mai întîi legăturile cu laboratoarele coloniei. Nimic suspect. Activitatea se desfășura normal. Oamenii își vedeau de treabă, fumau, discutau. Surpriza avea s-o găsească în camera X 25. Spărtura din perete îl făcu să sară în picioare. Apropie imaginea și-o examină cu atenție. Ca să poți face o asemenea spărtură îți trebuie ceva energie. Bărbatul din cameră nu se vedea nicăieri. Comută legătura în Punctul Central de Comandă. În fotoliu, doctorul părea că doarme. Maiorul Saler nu era cu el. Îl Ca-

ută în camera lui și-l văzu întins în pat. Apropie imaginea și îi observă paloarea feței iar deasupra ochiului sting un mic orificiu. Nu trebui să stea prea mult pe gînduri ca să priceapă că maiorul era mort.

Controlă și camera de supraveghere unde robotul de serviciu A 27 înțepenise cu mîna pe maneta de alarmă. Încet și cu răbdare începu să-l caute pe ultimul sosit de pe Pămînt.

Îl descoperi tîrziu în laboratoarele de la nivelul opt subteran. Nimic nu trăda intențiile bărbatului. Acum se apleca deasupra unei eprubete. Întrebă ceva și unul din cercetători îl duse lîngă un aparat. Îi explică modul de funcționare ? Cora scapă o înjurătură. Avertizorul sonor îl anunța că era căutat. Făcu legătura și-l auzi pe sergentul Veruda.

— Domnule locotenent !

— Spune, sergent.

— Se vede mișcare la trapa dinspre camera ecluzei.

— Precizează ce anume vezi, ceru locotenentul.

— Doi indivizi încearcă să scoată ceva din interiorul aeronavei. Ce ordonați să facem ?

— Rămîi pe recepție, răspunse locotenentul după care își aruncă privirile pe ecranul unde ultimul sosit de pe Pămînt gesticula, explica ceva și brusc... se opri la mijlocul frazei, își duse mîna spre frunte de parcă l-ar fi apucat durerile de cap. Se întoarse și părăsi laboratorul urmărit de privirile nedumerite ale celorlalți. Cora îl urmări pe coridor. Bărbatul se grăbea către lift. Cînd ușile se închiseră se ridică și el din scaun. Își verifică pistolul dezintegrator și urcă repede treptele spre terasă. Ajuns în cameră, se opri.

— Sergent Veruda, mă auzi ?

— Da, domnule locotenent. Se pare că indivizii vor să ne atace. Pregătesc un fel de tun sau lansator...

— Distrugeți aeronava, ordonă scurt locotenentul.

— Am înțeles.

— Lasă aparatul deschis ca să aud și eu, spuse locotenentul.

Se auziră cîteva bubuituri puternice.

— Ordinul a fost executat, domnule locotenent.

— Întorceți-vă la bază. Fii cu băgare de seamă, sergent.

— Voi fi.

Cora se strecură în coridor, atent să surprindă și cea mai mică mișcare. Prin ușa deschisă se furișă pe terasă. În fața lui, la cinci metri, îl zări pe ultimul sosit de pe Pămînt. Își pregăti pistolul dezintegrator.

— Mîinile sus și nici o mișcare ! spuse locotenentul.

Bărbatul se execută surprins.

— Nu te întoarce ! strigă Cora și, precis și cu sînge rece îi reteză ambele brațe de la coate. Bărbatul se prăbuși gemînd la pămînt. Locotenentul scoase niște fețe vișinii și se apropie de trupul căzut. Îi pansă rapid cioatele și imediat hemoragia sîngelui se opri. Cu ajutorul unei substanțe pe care i-o plimbă pe sub nas îl făcu să se dezmeticească. Bărbatul deschise ochii și-l privi îngrozit.

— Dacă vrei să scapi cu viață, stai liniștit, îi spuse Cora.

Îl căută prin buzunare și scoase un mic tub subțire și lung.

Îl cercetă cu atenție.

— Cu asta l-ai omorît pe maior ?

— Da.

— De ce ?

— Pentru că s-a împotrivit, răspunse cu greu bărbatul.

— De ce l-ai omorît ?

— I-am cerut să mă sprijine și a refuzat.

— Cine ești în realitate, domnule Dan David ?

— Sînt un Dizeian ! vorbi cu mîndrie abia reținută bărbatul.

— Dizeian !

— Exact.

— Dacă îmi aduc bine aminte, spuneai că nu știi nimic despre ei !

— Norocul dumitale e că am mîinile retezate. Mi le-ai ciuntit. Dacă n-ai fi făcut asta, altfel stăteam de vorbă ! spuse cu ură Dizeianul. Pămîntul vostru se află deja în mîinile noastre. N-ați mai rămas decît voi, o colonie pierdută undeva pe la marginea Galaxiei a patra. V-am găsit greu. Sînteți protejați de un sistem complicat. Ați fost protejați și tot v-am găsit. În curînd n-o să mai fiți ! Navele noastre cercetează planetă cu planetă și n-au decît un singur scop : stîrpirea rasei voastre sau transformarea voastră în lucrători pentru noi. Știm care e sarcina voastră pe această planetă bogată în materii prime care stau la baza tuturor formelor de energie. Avem nevoie de ele. Tot ce-ați acumulat aici trebuie să aparțină Dizeianilor. Degeaba vă împotriviți. Tot o să fiți supuși. Pămîntului nu-i mai sînt de folos toate containerele ce le-ați strîns în depozitul central de la subsol. Vor fi ale noastre.

Locotenentul își aprinse o țigară și se așeză pe un bidon întors cu fundul în sus. Seara se apropia cu repeziciune și timpul începuse să se răcească. Cora se gîndi la Rena, la Worm pe care nu reușise încă să-l contacteze și la toți specialiștii din colonie. Se îndreptau spre sala de mese, se pregăteau să vizioneze spectacole la video, alții se duceau la bar să bea, alții se plimbă, se iubesc, își fac promisiuni, se urăsc, se ceartă.

— Cum ați ajuns totuși aici ? întrebă locotenentul.

— N-a fost prea ușor. După asedierea Pămîntului cîteva aeronave de ale voastre au încercat să străpungă blocada pe care o formaserăm în jurul planetei. Din informațiile pe care le dețineam, rezultă că încercrea lor era absurdă, ele neavînd de fapt unde să se mai ducă. Unde să mai spere într-un ajutor. Pusesem mîna pe toate coloniile cunoscute și menționate în blocul de date al Pămîntului. Voi nu figurați în nici un nomenclator. Atunci am încercat să capturăm una din nave. Trebuia să știm unde se duc. După cîteva încercări nereușite, pentru că toate se autodistrugeau, am reușit să capturăm una. A fost un succes nemaipomenit. Așa am reușit să depistăm planeta voastră, să-i dăm de urmă. Fără ca să-i schimbăm traseul ne-am strecurat trei Dizeiani în locul pămîntenilor voștri. Nu vă faceți iluzii. Datele planetei Tanar sînt cunoscute la Statul nostru Major. În curînd marile cargouri vor fi aici.

— Din păcate, pentru tine, Dizeianule, n-ai reușit să vezi ceea ce era mai important. Armele noastre. Te asigur că sîntem în stare să facem față la orice fel de invazie. Noi nu ne-am mulțumit să

strîngem energie şi am creat noi forme de energie pe care dacă Pămîntul le-ar fi avut n-aţi fi reuşit niciodată să-l ocupaţi. Stăpînim o forţă a Universului care peste trei ore ne va schimba orbita. Cînd vor sosi cargourile voastre, în acest punct al Galaxiei a patra nu va mai fi nimic. A, să nu te aştepţi la vreun ajutor din partea celor rămaşi pe aeronavă. Am distrus-o cu tot ce se afla la bord.

Deasupra platformei apărură cele două vavete „Saba" care se întorceau la bază. Aterizară lin lîngă cealaltă şi soldaţii săriră din ele unul după altul. Comentau evenimentul. Văzîndu-i pe cei doi cum stăteau la taclale ca doi prieteni se opriră derutaţi

— S-a întîmplat ceva, domnule locotenent ? întrebă sergentul.

— O să avem oaspeţi nepoftiţi, sergent. Luaţi-l pe dumnealui şi duceţi-l în camera blindată de la subsol 30. Să fie bine supravegheat. Tot timpul obiectivul să fie fixat asupra lui şi cineva să stea în faţa ecranului. Felicitări pentru modul în care aţi acţionat. Sună alarma în toată colonia. Dumnealui face parte dintr-o seminţie numită Dizeiani. Ne-au ocupat Pămîntul, şi vor să vină şi aici. Executarea ! strigă locotenentul şi toţi soldaţii se răspîndiră pe platformă. Locotenentul se îndreptă spre intrarea clădirii Comandamentului. În toate colonia se dăduse alarma şi toţi erau nedumeriţi pentru că nu ştiau ce se întîmplase.

De atîţia ani nu se mai petrecuse o astfel de întîmplare.

Coridoarele fură cuprinse brusc de agitaţie, becurile clipeau intermitent, semnalele sonore mugeau strident. Cu toţi se îndreptau spre sala mare a

coloniei unde sperau să afle cît mai repede și mai clar noutăți. Treceau pe lîngă locotenent fără să-l bage în seamă, unii se loveau de el, își cereau scuze sau nu, îmbrăcați divers, fără acea uniformă dominantă a coloniei.

Locotenentul intră în Punctul Central de Comandă, privi ecranele mari unde imaginile se derulau cu viteze uimitoare. Apăsă cîteva taste și ceru să vorbească cu Worm. După cîteva clipe Worm apăru pe ecran.

— Este ceva de rău? întrebă imediat Worn.

— Încă nu dar poate fi de aceea trebuie să fim pregătiți pentru orice.

— Știu că bănuiești cine l-a ucis pe Moras.

Locotenentul aprobă printr-o înclinare a capului.

— Așa e. Aici s-a petrecut deznodămîntul unei vechi rivalități de pe Pămînt. Pe urmă lucrurile s-au complicat și s-au terminat precum știi. S-au întîlnit undeva în afara coloniei...

— Bine Worm. Te rog să fii pregătit pentru un salt în hiperspațiu.

— Mulțumesc, domnule locotenent.

Legătura se întrerupse și locotenentul își lepădă combinezonul în mijlocul camerei și făcu un duș electronic. Se schimbă de haine și cînd să iasă, videotelefonul prinse să clipească.

Se întoarse și făcu legătura. Era Rena.

— Mi-ai promis să mă anunți cînd te întorci, îi reproșă Rena.

— Iartă-mă Rena, evenimentele m-au cam dat peste cap.

— Ce înseamnă toată această hărmălaie?

Ne schimbăm orbita.

— Cînd?

— Peste trei ore trebuie să fim departe de punctul ăsta.

— Am înțeles. Ceilalți știu ?

— Unii au fost avertizați, ceilalți vor afla de la mine.

— Mulțumesc, Cora...

— Rena !...

Rena se întoarse surprinsă spre el. Tocmai întinsese mîna să întrerupă legătura.

— S-a întîmplat ceva ?

— Am vrut să te mai văd o clipă.

Legătura se întrerupse. Locotenentul se lasă greoi în scaun.

Nu avusese curajul să-i spună că maiorul Saler e mort. Lovi înciudat pupitrul care se zgudui pentru cîteva clipe și părăsi camera fără să se mai uite înapoi la mișcarea halucinantă, aproape, a coloniei...

Un timp, ecranul rămase alb, un alb cenușiu ca ochii unui orb. M-am ridicat și mi-am turnat un pahar cu vin. Zeci de gînduri îmi roiau prin cap. Întrebări al căror răspunsuri nu-l întrevedeam nici cum. Prin fereastra întredeschisă pătrunde un curent de aer rece. Pășesc în balcon. Deasupra orașului reflectoarele spintecă noaptea ca niște săbii lungi, scoase din teacă. Cercetează cerul, clădirile, caută noi victime... Victime...

Închid ochii și mă sprijin cu spatele de zidul rece. Stau așa pînă ce simt că frigul mă pătrunde pînă la os. Mă reîntorc în cameră și deschid televizorul clasic. Nu-mi plac cele holografice. Mă trîntesc în fotoliu și urmăresc programul. Brusc, simt cum mă cuprinde o iritare. Idilismul emisiu-

nilor este în totală contradicție cu ceea ce trăim noi. Sting televizorul și mă gîndesc la Pora. La faptul că apela la stimulente. De ce oare? Era nemulțumit de viața pe care o ducea? Curioasă treabă! Pora era unul din cei mai răsfățați scriitori din țară. Rezistase la toate transformările societății. Reușise să se adapteze cel mai bine la cele mai ciudate schimbări petrecute în ultimii ani. Și m-am gîndit din nou la Oleta. La modul în care apăruse în viața mea. La plecarea ei.. Frisoane reci mi-au străbătut șira spinării. Dacă Oleta plecase pentru totdeauna?

Cîteva semnale sonore m-au readus la realitate. Pe ecranul ordinatorului se înșiruiau niște date, cifre al căror sens nu-l pricepeam.

Am încercat să le transform în cuvinte. Nu ieșea nimic. Pe urmă, am înțeles că erau niște coordonate. Apăs pe memoria calculatorului și încep să caut atlasul cosmic. Răscolesc biblioteca pînă-l găsesc. Emisiunea aceea ciudată se terminase. Scot datele din memoria calculatorului și-ncep căutarea.

Galaxia a patra!

Ajung și la Galaxia a patra. Caut, caut și iar caut. Nu găsesc nimic. Am încercat toate variantele cunoscute. Totul e zadarnic.

Nici o planetă cu numele de TANAR.

După cîteva clipe mă hotărăsc. Voi apela la Centrul de date al Pămîntului. Chiar dacă e patru dimineața. Nu mai am răbdare să aștept. La solicitarea Centrului îmi declin identitatea. Știu că mă expun dar nu-mi pasă. Un impuls interior mă forțează să acționez. Bănuiesc ce se va întîmpla dar nu mă pot opri.

Sînt rugat să aștept. Și cît timp aștept îmi aprind o țigară.

După vreo cinci minute îmi apare răspunsul Centrului de date. „Nu există o astfel de planetă. De unde aveți informațiile respective“? Înjur în gînd și mă întind în pat.

Adorm.

Mă trezesc niște bubuituri puternice. Mă salt în capul oaselor și privesc buimăcit în jur. O visasem pe Oleta și eram derutat. Bubuiturile se repetă. N-am ridicat ecranul de protecție și, de aceea, cei care doresc să stea de vorbă cu mine folosesc o astfel de metodă.

Mă cobor din pat și anulez ecranul de protecție. Apăs o tastă și imediat apare pe un monitor intrarea blocului unde trei indivizi folosesc pistolul de șocuri. Îi recunosc imediat. I-aș recunoaște dintr-o sută de mii. Sînt oamenii serviciului secret. Nu există nici o îndoială. Pe mine mă caută. Acționez pîrghia și ușa se deschide. Cei trei se grăbesc să intre. Îi aștept în sufragerie, tolănit într-un fotoliu. O mică obraznicie, desigur, dar altă atitudine nu sînt în stare să adopt.

După cîteva minute cei trei își fac apariția în cadrul ușii, mă privesc dușmănoși. Nu le place să fie sfidați. Unul din cei trei se apropie de ordinator. Îl pune în funcțiune. Un timp urmărește derularea secevențelor pe display. Întrerupe și scoate discul din aparat îl introduce în buzunar.

— Ridică-te și urmează-ne, spune el cu glas rece.

— Aveți ?. . . îndrăznesc eu. . .

— Avem totul ! mi-o reteză individul și n-am încotro. Mă ridic din fotoliu.

— Voi lipsi mai mult timp ? nu mă las eu.

— Vei lipsi cît va fi nevoie.

Clar. Undeva lucrurile nu sînt tocmai în regulă. Dar unde anume ? Îmi iau actele și le vîr în buzunarul combinizonului de iarnă. Cei trei urmăresc foarte atenți. Nu le scapă nici un gest.

Îmi mai arunc odată privirile în urmă. Nu se știe dacă o să mă mai întorc vreodată aici. În locul meu va veni altcineva să umple acest spațiu. Mă gîndesc la Oleta. Va reveni din expediția ei și nu mă va mai găsi aici. O ghiară perfidă îmi strînge inima.

Îi urmez pe cei trei. Ultimul scoate din memoria calculatorului locuinței cartela cu datele mele. Nici nu se ferește de mine. Probabil că asta face dintr-un ritual care să-l înfricoșeze pe cel luat. Cu mine însă, nu-i merge. Încep să rîd în hohote. Așa cobor scările. Rîzînd. Cei trei nu rostesc nici un cuvînt.

În stradă urcăm în mașina care aștepta în fața intrării. După trîntirea portierelor pornim. Trecem pe lîngă barul lui Telus. „Adio, Telus. N-o să ne mai întîlnim atît de curînd. Acolo, îmi va lipsi coniacul tău, ținut sub tejghea numai pentru mine" !

Cînd sîntem în fața florăriei strig cît pot. Instantaneu mașina se oprește. Cei trei mă prind de brațe.

— Ce-nseamnă asta ? spune unul dintre ei.

— Trebuie să duc șapte flori într-un loc. Șapte garoafe roșii. Vă rog. Unul dintre dumneavoastră să cumpere cele șapte garoafe roșii. Este, poate, ultima mea dorință. Aveți aici toate bonurile de care dispun,scot din buzunar bonurile de credit. Unul din cei trei le ia și coboară din mașină. Intră în florărie și cumpără șapte garoafe roșii.

Revine. După felul în care ține florile îmi dau seama că n-a mai dus în viața lui un buchet în mînă. Parcă ar duce niște bețe. Îmi vine să rîd.

Mă abțin însă. Nu trebuie să-i irit. Mai am nevoie de ei. Individul îmi trîntește florile în brațe.

— Ce vrei să faci cu ele ? mă întrebă el.

— Respect dorința unui prieten foarte bun. Trebuie să le duc într-un anumit loc.

— Unde anume ?

Îi spun adresa și el tresare surprins.

— Acolo e cimitirul spațial al cosmonauților ! exclamă el.

Îmi ascund uimirea și confirm printr-o înclinare a capului. Individul trîntește portiera și după cîteva clipe de gîndire acceptă să mergem acolo. Nu știu ce voi găsi. Un sentiment de neliniște începe să mă cuprindă. „Dumnezeule ! În ce naiba m-am băgat“ ?

Mașina rulează lin și după douăzeci de minute sîntem la poarta cimitirului. O construcție bizară care văzută de sus seamănă cu o coroană de împărat. Intrăm.

Geometria firidelor unde sînt depuși cosmonauții este perfectă.

Aleile sînt în spirale și mașina înaintează ușor. Prin fereastră urmăresc indicatorii. După două bucle stopăm. Cei trei indivizi coboară cu prudentă. Nu înțeleg de ce le este teamă. Unul se postează lîngă mașină în timp ce ceilalți doi caută mormîntul. Cînd îl găsesc se opresc. Citesc datele scrise pe mica plăcuță. Convingîndu-se că nu-i nici o primejdie se întorc la mașină și-mi fac semn să cobor și eu.

Iau florile și cobor. Îi urmez cu inima îngreunată de un sentiment bizar, frică, teamă, neliniște ?! Toate la un loc fac o povară greu de suportat.

Picioarele mi se mişcă cu încetinitorul. Am plumb în ele.

Ajungem. Indivizii se opresc ceva mai în urmă. Privesc plăcuţa şi îngheţ. Încremenesc cu florile în mînă. Nu sînt în stare să articulez un singur cuvînt. Numai ochii mi se holbează neputincioşi la numele inscripţionat. Oleta Saler.

Cerul şi tot ce mă înconjura s-a făcut dintr-o dată ţăndări.

Scrîşnete bizare, bubuituri puternice, lanţuri zăngănind şi peste toate liniştea albă, imaterială, plutind. . . plutind. . .

— Şi-a revenit, doctore ?

— Ar fi trebuit să-şi revină pînă acuma.

— De cîte zile zace aşa ?

— A intrat într-a şaptea.

Şapte zile.

Ţin ochii închişi. N-am chef să-i deschid înainte de a înţelege ce s-a întîmplat. Îmi încordez auzul. Vocile care se aud îmi sînt străine. Nu recunosc niciuna. Undeva sub omoplatul stîng mă înţeapă ceva. Nu mai rezist şi mă întorc pe o parte.

— Sssttt ! Se trezeşte ?

— Să văd. . .

Asupra mea se apleacă doctorul, miroase cumplit a iod şi abia îmi stăpînesc un strănut. Îmi controlează ochii. Se îndepărtează.

— Încă nu, spune doctorul.

— Cît crezi că va mai fi în starea asta ?

— Greu de apreciat. În orice caz, dacă nu intervin ceva complicaţii în două-trei zile îl puteţi lua de aici. De altfel, nu ştiu de ce vă este atît de frică ?!

— Sînt problemele noastre, i-o reteză brutal celălalt. Cu cît știți mai puține cu atît mai bine pentru dumneavoastră.

— Vă rog să mă scuzați, zise doctorul.

— De altfel am luat măsuri ca să fie bine păzit. Agentul meu va sta permanent în fața ușii. Vreau ca totul să fie perfect. Și mai ales, nu-mi plac accidentele. Să fie asistat de personalul cel mai competent.

— Va fi precum spuneți, vorbi mieros doctorul.

— Răspunzi cu capul, doctore, spuse amenințător celălalt.

— Nu e prima dată cînd mi se întîmplă asta. Soră ! Fă-i doza obișnuită. Acum.

Cîteva clipe, în cameră, domni liniștea. Sora îmi ridică brațul.

O împunsătură ușoară în mușchi, de parcă mă pișcase un țînțar, după care liniște... tăcere... tăcere...

- sfirșit -

MESTECÎND UN FIR DE IARBĂ

Avea un nume ciudat: Elfa și mă obișnuisem atît de mult cu el încît dispariția lui mi-a lăsat un mare gol în suflet dar și o mai mare nedumerire.

De atunci au trecut multe luni de zile și totuși ziua aceea, ultima zi, o păstrez în memorie vie, cu neputință de șters.

Eram amîndoi în cafeneaua din centru, vizavi de atelierul de reparații „Universale" cum scria cu roșu pe sticla de geam, cum scria și pe cutia așezată în vitrină. Cutia luminată din interior de un mic bec verde: Elfa Elfa ! încît l-am întrebat într-o zi:

— Ce nume mai este și ăsta ?

A ridicat din umeri indiferent.

— Habar n-am, așa l-am moștenit de la tata. El l-a moștenit de la taică-su și uite așa ne mirăm noi acuma !

Eram, deci, amîndoi în cafeneaua din centru, ne beam cafeaua și fumam țigări străine, cu filtru lung și aurit, țigări procurate de la bișnițari.

— Ce ai tu cu necazurile lumii ? l-am întrebat pe Elfa și el m-a privit pe deasupra ochelarilor fumurii, am uitat să precizez că Elfa purta ochelari fumurii cu multe dioptrii, că uneori, cînd vroiam să-l necăjesc îi ascundeam ochelarii și era ca și orb, se comporta ca și un orb, mi-a răspuns liniștit:

— Cum ce am ? Om sînt și eu ?!

În fața acestui argument zdrobitor am amuțit.

Eram indispus. Poate vremea umedă, rece, să fi fost de vină. Era o dimineață cețoasă de noiembrie. Un vînt subțire tăios se strecura hoțește pe lîngă zidurile caselor, blocurilor. Mușca viclean din trupuri, scrijelea văzduhul, se învolbura tainic, undeva, în înalturi și se întorcea mereu pe aceleași cărări bătătorite.

Tăceam și fumam țigara acră. Pentru prima dată aveam senzația de acreala produsă de o țigară și asta mi s-a părut ciudat. Tăceam și fumam, așteptam de fapt să se întîmple ceva. Asta am înțeles-o mai tîrziu, cînd Elfa nu mai era. Mai tîrziu, cînd străzile orașului au devenit dintr-o dată pustii. Nu mă mai impresionau frunzele galbene pe care vîntul le sucea și tot răsucea pe lîngă rigolă, nu mă mai emoționau dangătele clopotelor Mitropoliei, iar copacii desenîndu-se auster pe cerul cenușiu, îngreunat de zăpada care sta să cadă îmi accentuau și mai mult senzația de singurătate.

Făceam ce făceam și pașii mi se îndreptau spre atelierul lui Elfa. Mă opream în fața ușii și așteptam ca ea să se deschidă și să apară el, așa cum îl știam din totdeauna, cu o figură preocupată, cu ochii care îi alergau neliniștiți în jur, cu mîinile obișnuite să se miște continuu, să facă ceva anume, să repare, să construiască. Era înalt Elfa. Avea aproape un metru optzeci și nouă, mersul îi era elastic, elegant, un mers de sportiv.

Atelierul lui Elfa era de fapt o singură încăpere despărțită în două de o perdea care glisa pe o tijă metalică strălucitoare, două ferestre mari dădeau în cele două străzi largi pe care Elfa le transformase în vitrine unde expusese tot felul de obiecte. În atelierul lui găseai orice, Elfa putînd să repare orice

defecțiune, începînd cu broaștele de la uși, instalații sanitare, umbrele și terminînd cu diferite obiecte electrice de uz casnic. Cîteodată, Elfa mai repara și mici drame sentimentale. Avînd acces în diferite case, lua contact cu tot felul de situații, unele din cele mai neobișnuite.

Bunăoară mi-a fost dat să întîlnesc o pereche de tineri care m-au întrebat cum pot să-l găsească pe Elfa și n-am știut ce să le răspund. Din contra am șters-o cît mai repede cu putință, de teamă... Dar ce fel de teamă ?

Cei doi tineri or fi crezut că am înnebunit. Dar ce importanță avea ce credeau ei ? Important era că ori de cîte ori venea vorba despre Elfa, mă pierdeam.

Elfa avea patruzeci de ani și n-a fost căsătorit niciodată și nu dădea semne că ar vrea s-o facă. De multe ori deschisesem discuții la acest capitol însă el era de neclintit. Încercam să-l îndemn la mici confesiuni povestindu-i tot felul de aventuri, unele inventate pentru a fi cît mai atrăgătoare, pe care i le spuneam că mi se petrecuseră mie în tinerețe. Zadarnic. Mi-a trecut odată prin cap că Elfa o fi impotent și de de aceea nu-l prea interesează femeile. I-am dat cărți pornografice, fotografii de toate felurile. Pe toate mi le restituia fără comentarii. Ba am mers pînă acolo încît am făcut o înțelegere cu o prostituată și mare mi-a fost mirarea cînd mi-a spus rîzînd că Elfa este un bărbat „giorno". Singurul repros pe care îl putea face era răceala care intervenea după. În rest, ar mai vrea să-l aibă. Rece ca un sloi de gheață. Dar după... Fuseseră cuvintele femeii.

O singură dată l-am auzit rostind un nume, aproape șoptit: Reghina! Dar n-am înțeles dacă se referea la Reghina ca nume de femeie sau pur și simplu rostise cuvîntul regina, ceea ce era cu totul altceva. Da, da! În ziua aceea văzusem împreună un film, dar ce film oare? Ei drăcie! Mă lasă memoria?! Uite, văd secvențe întregi, una după alta repede, repede într-o derulare fantastică! STOP!!! Mi-am amintit. „ANUL SOARELUI LINIȘTIT". Un film polonez. Zanussy.

Ce l-o fi impresionat pe Elfa? Iubirea tragică dintre doi oameni petrecută într-un mediu ostil? Sacrificiul ca și speranța acelei femei? Nu-mi dau seama. Știu că multe zile după aceea m-au urmărit secvențele, mereu, mereu, obsedant aproape Arta trebuie să impresioneze, să răscolească spiritele, să le smulgă din inerția timpului. Ce fel de artă este aceea pe care nu o recepționezi în nici un fel? Dar ce naiba m-am apucat să fac? Ei drăcie! De la Elfa am ajuns la artă! Bat cîmpii!

Cînd făceam cîte un chef, îl îndemnam să bea știind că oamenii, atunci cînd beau un păhărel în plus, își dau drumul la gură și povestesc vrute și nevrute. Același rezultat: nimic. Nici un cuvințel. Mut ca peștele. Pe urmă am mai observat o ciudățenie la Elfa. Într-un an nu bea decît într-o singură lună, mereu aceași lună, MAI. În rest nici un strop, numai siropuri, apă minerală.

Eram din în ce mai convins că Elfa are un secret al lui, îngropat în suflet, în inimă. Și am făcut o constatare, Elfa se schimbase brusc, era parcă absent la viața din jur. Nu se mai preocupa de atelier așa cum o făcuse pînă atunci. Întîrzia să onoreze comenzile, praful crescuse binișor peste piese-

le din atelier, semn că nu le mai mișcase din loc de multă vreme. Din omul corect pînă la pedanterie nu mai rămăsese nimic. Pînă și hainele de pe el erau mototolite, șifonate. Părea că dormise cu ele, gulerul cămășii, altădată curat ca lacrima, era jegos, vîrfurile se desfăcuseră ca un cioc de rață flămîndă, mă rog, ceva se petrecuse cu el. Dar ce anume ?

Dimineața deschidea atelierul fără să intre în el, dădea numai grătarul din metal la o parte apoi traversa strada și intra în cafenea. Se așeza la masa lui obișnuită din colț și imediat, fata îi aducea cafeaua. Acolo stătea ore întregi, privind pe fereastră strada, mulțimea oamenilor care roiau într-o parte și-n alta. Părea că așteaptă să se întîmple ceva.

În ziua aceea ceața se transformase într-o ploaie măruntă și densă. O ploaie mocănească. Trecătorii erau rari. Strivisem țigara în scrumiera de sticlă de pe masă și mă pregăteam s-o strig pe domnișoara Mona să ne aducă două sticle cu suc, cînd l-am auzit vorbind, ieșind din muțenia lui exasperantă.

— Tot așa mă simțeam și atunci. . .

Atunci cînd ? În ce zi ?

M-am aplecat peste masă și-am aruncat pachetul de țigări mototolit în coșul de hîrtii. Abia îmi stăpîneam curiozitatea și nu știam ce să fac ca să nu mă trădez. Cu siguranță ca Elfa îmi va povesti ceva. Eram încordat, cu urechile la pîndă. Brusc, în cafenea a explodat apoi o muzică violentă, ritmuri îndrăcite de chitară, baterie și țipete stridente. Mi-am astupat urechile cu mîinile. În spatele barului domnișoara Mona se agita neputincioasă.

— Nu știu ce are ! strigă ea.

— Scoate-l din priză și gata ! țipă o voce prin ușa deschisă care ducea într-o cameră alăturată. Domnișoara Mona dispăru sub bar și cîteva secunde mai tîrziu muzica încetă. Cînd am revăzut-o mi-a fost mila de ea. Pe frunte îi curgeau broboane de sudoare. Le îndepărtă cu o batistă înflorată și dispăru din cîmpul nostru vizual.

— M-a chemat să-i repar instalația de la baie. Spunea că apa curge continuu, că nu știe ce are. Mi-am luat trusa și cîteva garnituri. Bănuiam că cele vechi sînt deteriorate și m-am dus pe strada Văscăuțeanu. Știi pe unde vine ?

A continuat să vorbească fără să aștepte răspunsul meu. În mîna stîngă strîngea o cutie de chibrituri roșie. De atîta încordare o sfărîmase.

— Era o casă compusă din trei camere, baie și bucătărie. O casă frumoasă, construită în stil roman, cu capiteluri și coloane înalte, două statui ciuntite de intemperii străjuiau de o parte și de alta ușa de la intrare, unde ajungeai urcînd cele cîteva trepte. Am intrat în curte și am avut senzația că trecînd de acei copaci plantați destul de des am intrat în altă lume. Era o senzație apăsătoare. M-am întors intrigat, în spate erau copacii cu vegetația lor bogată, într-o parte și-n alta a aleii erau florile, foarte multe flori de toate soiurile și ca formă și ca mărime. Se legănau în adierea abia perceptibilă a vîntului. Ea se oprise în ușa casei și mă privea. Nu știu de ce mă oprisem în loc, nehotărît. Simțeam că ceva nu este în ordine. Totuși, mi-am luat inima în dinți și am intrat în casă punînd totul pe seama oboselii. Holul era mare și spațios, aproape cît o sufragerie de bloc, luminat slab. Am putut totuși vedea mobila masivă, înșirată pe lîngă pereți, acoperită cu huse din postav.

Elfa își bău restul de cafea și-și aprinse o nouă țigară.

— Mi-a arătat cu mîna drumul spre baie și avusesem dreptate, garniturile erau de vină, se uzaseră. În doi timpi și trei mișcări le-am schimbat. După aceea s-a întîmplat ceva straniu. Cum stăteam aplecat asupra canalului și dădeam drumul la apă, o vietate mi-a sărit în față. Bineînțeles că m-am speriat și cum aveam cheia în mînă am lovit-o puternic. Cîteva secunde mai tîrziu am auzit urletul, îți spun drept, mi s-a ridicat părul măciucă în cap. N-am apucat să văd prea bine ce lovisem. S-a făcut întuneric, un vuiet surd ca o amenințare mă înconjura de peste. Am ieșit din baie, picioarele nu mă mai ascultau și fiind prea întuneric în hol m-am împiedicat de ceva și am căzut. Nu, n-am terminat. Partea cea mai curioasă vine de abia acum. Cînd m-am dezmeticit, nu mai eram în casa aceea.

— Dar unde anume ?

— M-am trezit rezemat de perețele bisericii sf. Minea. Cum ajunsesem acolo, nu știu. Să mă tai în bucăți că nu știu.

Pînă aici lucrurile erau al dracului de încurcate. Urmarea însă m-a pus serios pe gînduri. Elfa continua să vorbească. Din cînd în cînd trăgea din țigară.

— M-am ridicat și m-am întors la atelierul meu și imaginează-ți că madam Elvira mă întreabă unde am dispărut atîtea zile ! Fusese îngrijorată. Anunțase și poliția de dispariția mea. Se dăduseră anunțuri în ziare și la televièiune. Mă uit chiorîș la ea, ea se uită la mine și-o văd cum își duce mîna la gură ca să-și înăbușe un țipăt. Ce s-a întîmplat ? o întreb eu. Aveți un semn pe frunte, nu-l aveați înainte,

spune madam Elvira. Mă uit în oglindă. Avea dreptate. Pe frunte aveam o dungă vînătă pe care n-o mai avusesem înainte. Ca să curm discuția i-am spus că am fost bolnav. Mă căutase însă și acasă. A trimis chiar ea niște mușterii care s-au întors spunînd că nu sînt nici acasă. Intru în atelier fără să-i răspund. Mă uit la filele calendarului din perete. Ei bine, filele nu mai fuseseră rupte de zece zile. Eram derutat. Mă uit în jur. Peste tot numai praf. Nu mai înțelegeam nimic. Am ieșit în stradă, am încuiat atelierul și m-am dus pe strada Văscăuțeanu. Caut casa cu pricina și-o găsesc. Bat la poartă. Nici o mișcare. Împing portița și intru în curte. Eram în dreptul copacilor cînd simt că cineva mă urmărește cu insistență. Mă întorc și văd un bărbat rezemat de un gard, ce se uita la mine. Mă uit și eu la el. Pe urmă, bărbatul mă întreabă pe cine caut. Îi spun pe cine, încep să-i descriu persoana cu lux de amănunte, adică atîtea cîte văzusem eu. Tipul începe să rîdă. Nu-i lucru curat cu asta, îmi spun în gînd. Cînd se oprește din rîs, tipul îmi spune că femeia descrisă de mine nu există, că a murit de cinci ani și că a fost vecina lui. Nu-mi vine să cred, îi spun că am văzut-o în urmă cu zece zile, că am fost în casă, îi descriu cum arată casa în interior, baia unde am schimbat garniturile din cauciuc. El nu, ca femeia este moartă de cinci ani și că dacă nu părăsesc imediat curtea cheamă poliția. N-am avut ce face, așa că am plecat hotărît să nu-mi mai aduc aminte de întîmplare. Nu după mult timp găsesc în ușa atelierului un bilet prin care eram solicitat de un client să-i repar tot instalația de la baie. Pe bilet era trecută strada Belvedere nr. 15. Mă duc acolo și mă trezesc în fața unei case na-

ționalizate. Întru, urc scările la etajul unu și bat la ușa pe care scrie nr. 4. Nici o mișcare. Întind mîna să bat din nou, cînd ușa se deschide încet. In spatele ei nimeni. Măi să fie, mi-am zis, ce dracu se întîmplă cu mine? Intru și strig, poate că cel care m-a solicitat se află undeva prin casă. Nimic, înțelegi? Apartamentul era pustiu. În liniștea camerelor aud apa curgînd la baie. De data asta era defect flotorul de la bazinul veceului. Mă urc pe scaun și mă uit în bazin. Se blocase și atîta tot. Îl mișc și treaba este gata. Cobor și duc scaunul la bucătărie. Mă pregăteam să plec, cînd apare adimistratorul, după cum aveam să aflu mai tîrziu. Tipul mă întreabă ce caut acolo. Eu îi spun că am fost solicitat să repar o defecțiune la baie. Îi arăt biletul, el îl ia, se uită, pe urmă mă face hoț. Îi spun că nu-i adevărat, el nu, că sînt hoț și să stau cuminte pînă vine poliția. Lîngă adimistrator apare încă un individ cu un ciomag în mînă. Individul șoptește ceva la urechea adimistratului care dă din cap mulțumit. Am stat așa vreo jumătote de oră pînă cînd a apărut un un ofițer de poliție. S-a recomandat Ștefan Drum. Îi explic ofițerului toată tărășania, el dă din cap că mă înțelege și mă duce la poliție. Dupa două ore de interogatoriu s-a lămurit situația, cel puțin așa credeam eu deoarece nu se furase nimic, nu dispăruse nimic din casă dar eu plecam de la poliție cu o mai mare nedumerire. Proprietarul acelui apartament, un pictor destul de cunoscut și apreciat se spînzurase în urmă cu trei săptămîni. M-am dus acasă și cîteva zile n-am fost bun de nimic. În fiecare lună de atunci încoace primesc cîte un bilet cu o adresa unde mă duc și repar ce

este de reparat. Cîteodată ajung și la poliție. Au ajuns să mă cunoască și ei ca pe un cal breaz așa că îmi dau drumul imediat. Culmea știi care este?

Habar n-am ce să-i răspund.

— Am început să mă obișnuiesc cu astfel de chemări. Uite, azi dimineață am găsit un nou bilet în ușa atelierului.

Elfa scoate din buzunarul de la piept o hîrtie împăturită în patru. Mi-o întinde ca s-o citesc. Iau hrtia, o învîrtesc pe toate părțile, citesc adresa. Nimic neobișnuit.I-o înapoiez lui Elfa care o bagă în buzunar. Mai bea o gură de cafea. Afară plouă din ce în ce mai tare.

— Mergi cu mine? mă întreabă Elfa. Mă uit surprins la el. La o asemenea propunere nu mă gîndisem.

— Bine, îi zic și ne ridicăm din scaune. Ieșim în stradă. N-aveam umbrele dar ce importanță au umbrelele acum. Îmi înfășor trenciul mai bine pe mine, îmi ridic gulerul. Cîteva autobuze trec pe lîngă noi făcîndu-ne să ne lipim de zidurile umede. Sînt tixite de călători. Elfa privește în urma lor și rîde. Pe urmă își bagă mîinele în buzunare și tace, nu-i pasă de apa care-i curge pe față. Mă opresc surprins. Elfa nu și-a luat geanta cu el. Se oprește și el.

— Ce s-a întîmplat? întreabă el.

— Geanta. Ți-ai uitat geanta în atelier.

— Am la mine tot ce-mi trebuie, spune el și scoate din buzunar un patent, o lanternă, ghemotoace de sîrmă subțire, șurubelnița. Mă mir cum de încap atîtea obiecte în buzunarele lui. Elfa rîde și zice că numai el și popii au asemenea buzunare. Își îndreaptă umerii și o pornește înainte. Ajungem

la adresa menționată pe biletul primit de el azi dimineață. Este vorba de o casă destul de mare aflată sub deal, un fel de cetate cum îi spuneam cînd eram copii. Casa aparținea unei familii de moșieri care au dispărut în negura vremii.

Intrăm fără să scoatem un cuvînt. Ploaia a mai scăzut ca intensitate. Elfa străbătea aleea de pietriș cu o siguranță dezarmantă. Peste tot sînt copaci înalți. În fața casei mă opresc. Mă încearcă un sentiment de neliniște. Elfa era deja pe scările de la intrare. Se întoarce spre mine.

— De ce te-ai oprit?

— Nu mi se pare normal să intrăm așa într-o casă străină, îi spun și Elfa bufnește în rîs.

— Putem să batem, să strigăm pînă ne-or crăpa bonjocii. Nimeni nu ne va invita înăuntru. Fii convins că cei care au locuit aici nu mai sînt demult pe lumea noastră. De altfel, privește-o ! Casa pare nelocuită. Zidurile sînt coșcovite, ferestrele nesterse de ani de zile. Sînt tare curios s-o văd pe dinăuntru. Îți amintești de vremea copilăriei?

Dau din cap că da . Cum să nu-mi aduc aminte de legendele care circulau pe seama celor de aici. Stafii, fantome, omoruri. Bătălii cu săbii și pistoale Și-n special îmi amintesc de o fată, de Irena. Venea numai vara aici într-o trăsură trasă de doi cai albi. De cîte ori am văzut-o, la trăsură avea numai doi cai albi. Ne ascundeam după copaci, și priveam pe furiș. Zeci de gînduri și imagini îmi treceau atunci prin cap. Oare asta însemnă să fii bogat? mă întrebam eu. Sau mai există și o altfel de bogăție?!

— Hai vino, mai spune Elfa.

Am urcat treptele și-am intrat după el. Dincolo de ușa grea din fier forjat m-a izbit întunericul.

M-am oprit lîngă zid, m-am rezemat de el. Auzeam în față respirația lui Elfa.

— Ce-i cu tine ? a zis el. Parcă ești un somnambul.

— E prea întuneric, am îngînat și Elfa rîse în hohote, strigă niște cuvinte pe care nu le înțelegeam din cauza unui ecou mai deosebit.

— Ține-te după mine dacă vrei să nu te rătăcești, a mai spus el și a pornit-o imediat. M-am desprins de zid orientîndu-mă după zgomotul pașilor lui. Nu reușeam să realizez o topografie a lor, mi se părea la un moment dat că ne-am rătăcit, că ne învîrtim în cerc, că deschidem aceleași uși, că străbatem aceleași coridoare. Lumina care pătrundea printre perdelele albe lăsa să se vadă un mobilier masiv, fotolii, dulapuri, cărți, multe cărți îmbrăcate în piele maro, așezate în rafturi pînă la tavan, oglinzi. Într-o cameră erau numai oglinzi. Îmi amintesc de prima clipă cînd am intrat acolo, de spaima care mă cuprinse cînd m-am văzut reflectat din toate părțile. Într-o altă cameră am dat peste portretele familiei și-n special ale Irenei. Multe, de o parte și de alta a camerei. Irene în toate ipostazele, la toate vîrstele cu toalete diferite, zîmbind, dansînd, îmbătrînind. Irene de care eram îndrăgostiți amîndoi și pentru care uneori ne băteam a proștii.

Elfa era într-o stare de nedescris. Rîdea în hohote, avea în el o furie demență, rostea cuvinte de neînțeles, scotea exclamații de fericire cînd găsea cîte un obiect care îi amintea de ceva. Era de nerecunoscut. Pe urmă am intrat într-o cameră mai mare. Părea să fie sufrageria. Elfa dansa, se învîrtea, uneori se oprea și apuca un obiect pe care-l trîntea cu putere de podea. Uneori obiectul se spărgea, alteori nu.

Într-un tîrziu, obosit de atîta efort, se trînti într-un fotoliu, eu mă așezasem de mult în altul și-l priveam, încercam să pricep ce se întîmplă cu el, cu noi. Cînd l-am văzut în fotoliu, l-am întrebat:

— Și acum ce facem?

— Cum ce facem? s-a mirat el. Așteptăm.

— Zău, Elfa, hai să mergem. Ne-am distrat destul. Nu mai am chef să stau aici.

— N-ai decît să pleci singur, eu rămîn.

— Dar de ce să rămîi? Fă-mă și pe mine să înțeleg!

— Deocamdată nici eu nu știu prea bine. Prefer să-ți spun la momentul potrivit.

— Elfa ! am strigat eu. Ce rost are să stăm aici ?

— Fiindcă a venit și timpul nostru.

N-am putut să scot mai mult de la el. M-am cufundat în gînduri și nici nu știu cînd m-a furat somnul.

Cînd m-am trezit eram singur în cameră. Fotoliul de vizavi era gol și Elfa nu se mai auzea nicăieri. M-a cuprins frica. Am întins mîna și-am aprins veioza cu picior de lîngă mine. La lumina becului, umbrele obiectelor din cameră păreau și mai stranii. L-am strigat pe Elfa de mai multe ori dar nu mi-a răspuns. M-am ridicat hotărît să plec cînd, pe celălalt fotoliu am zărit hainele cu care fusese îmbrăcat Intrigat, le-am luat în mînă. În clipa în care le-am atins, hainele s-au transformat într-un pumn de cenușă. Parcă le arseseră mîinile mele. Sudori reci mi-au trecut pe șira spinării. A ieșit pe coridor, cu gîndul să plec mai repede. Eram speriat, buimăcit. Toate ușile mi se păreau la fel, aceeași culoare, aceeași formă aceleași clanțe turnate din bronz ca niște aripi de păsări. Din întîmplare, am deschis ușa came-

rei oglinzilor. Din toate oglinzile rînjea la mine Elfa. Imaginea lui, aceeași, același rînjet batjocoritor cu ochii larg deschiși în care parcă citeai un triumf!

Am luat-o la fugă pe coridoare, trînteam ușile, cădeam pe jos, strigam. Trebuie să ies la lumină. Nu știu cît a durat această alergare. La un moment dat am simțit cum mă lovesc de ceva tare și ca prin vis am văzut intrarea, lumina zilei orbindu-mă aproape și cîțiva indivizi înhățîndu-mă și aruncîndu-mă într-o mașină.

M-am trezit la spital. În prima clipă n-am înțeles unde mă aflu. Abia cînd m-am ridicat în pat și-am văzut sora moțăind lîngă patul meu am priceput că sînt la spital. Sora probabil că a simțit foiala mea fiindcă s-a apropiat de pat și m-a privit.

— Ce s-a întîmplat? am șoptit.

— Nu știu. Știu doar că ați fost adus aici într-o stare de agitație ciudată. Strigați cît puteați, vă luptați cu cineva. A trebuit să vă legăm de pat. Vroiați să vă aruncați și pe fereastră.

M-am lăsat pe spate. Ce mai înseamnă și asta?

Mai tîrziu au venit de la poliție. Același locotenent Ștefan. Mi-a pus zeci de întrebări, să-i explic ce s-a întîmplat, cum, ce-mi mai aduc aminte. M-am străduit să fiu cît mai clar. Nu știau nimic despre Elfa. Dispăruse fără urmă. A venit apoi medicul. Am stat de vorbă mai mult. Eram îngrijorat de sănătatea mea. Doctorul m-a asigurat că totul e în ordine. N-am nimic rupt în mine. Locotenentul a cerut permisiunea să plecăm împreună și doctorul a fost de acord.

Așa că în mai puțin de o jumătate de oră eram cu locotenentul Ștefan în mașină, în drum spre casa Irenei.

Acolo stupoare. Casa aceea pe care o știam eu și-n care am intrat cu Elfa, era acum o mîndrețe de Palat. În prima clipă am crezut că greșisem. M-am învîrtit în sus și în jos. Nu exista nici o îndoială. Casa aceea nu mai exista. În locul ei se legăna o mîndrețe de palat. Locotenentul mă urmărea ironic.

— Domnule, a zis într-un tîrziu el, nu cumva dumneata ai visat tot ce mi-ai povestit ?

— Nu cred.

— Mai gîntește-te, spuse locotenentul în timp ce-și aprindea o nouă țigară. Oricum eu am timp să aștept și alte întîmplări bizare, mai spuse el înainte de a se îndrepta spre mașina care-l aștepta la capătul străzii.

— Și Elfa ? am strigat eu disperat după el.

— Nu știu, a răspuns locotenentul, îl căutăm și noi.

S-a urcat în mașină și a dispărut. Ce s-a întîmplat cu Elfa ? M-am lăsat pe spate în iarba înaltă și deasă, cu fața spre cerul ca un ochi imens fără cristal și retină, am rupt un fir de iarbă, l-am prins între dinți strivindu-l încet. Zgomotul unor porți care se deschid și un motor de mașină m-au făcut să-mi salt capul. Pe lîngă mine rula încet o mașină neagră, lungă și foarte elegantă. Ieșise din curtea casei în care locuise Irena. Mașina trecu încet și oricît m-am străduit n-am reușit să văd mare lucru din interiorul ei.

Geamurile toate erau fumurii. Doar niște umbre înțepenite în scaune. Am scuipat firul de iarbă strivit. O amăreală ciudată îmi umpluse gura.

— Sfîrșit —

VÎNĂTOAREA

Mercedesul opri în fața cabanei. Era plin de de praf și arăta ca un bătrîn obosit, după un drum lung și anevoios.

Dimineața era rece, cețoasă, nu vedeai nici lacul, nici munții, îi bănuiai undeva, ascunși în masa aceea lăptoasă cu mișcări perfide. Robi coborî geamul portierei și rămase cu urechea la pîndă Un vuiet surd ca o amenințare ciudată se auzea din ceață. Își întoarse privirile spre cabana mică și cochetă a cărei terasă se prelungea mult spre lac, pătrunzînd în el ca un pinten. În jurul terasei se vedea balustrada din fier vopsită în verde ; scaune, mese zăceau în neorînduială ca după un chef care abia se spărsese.

Dinu rupse primul tăcerea.

— Afurisită ceață ! Asta ne mai lipsea acum !

Cei doi străini îl aprobară printr-o înclinare a capetelor, apoi își înhățară hanoracele și coborîră, trîntind cu zgomot portierele. Robi își trase hanocul pe cap, îl strînse la mijloc cu un șnur alb. Îmbrăcat astfel nu i se mai vedea mica infirmitate a spatelui. În ciuda cocoașei se mișca cu o agilitate surprinzătoare.Purta ochelari de vedere iar fața îi era încadrată de niște perciuni stufoși care coborau mult spre bărbia patrată.

După ce-și aranjă hanoracul pe el, Dinu se apropie de mașină. Pe bancheta din spate părînd ca doarme se afla Ernest.

— Doarme cu adevărat ? îl întrebă pe Robi.

— Nu-l deranja, este un tip mai dificil.

Ghicindu-le cuvintele, Ernest deschise ochii apoi și portiera mașinii. Coborî. Începu să execute cîteva exerciții de gimnastică.

— Trebuie dezmorțite oasele, tinere, nu-i așa Robi ?

— Așa-i, Ernest, dă-i înainte că faci bine !

Dinu ridică indiferent din umeri și se îndreptă spre marginea lacului.

— Am fost la cabană fără tine. Speram să te găsesc acolo, însă tu plecaseși. De la Cumpăna am mers cu un camion plin cu butoaie care făceau un zgomot asurzitor. M-am și rănit la picior.

Camelia își ridică fusta și-i arătă rana de pe pulpa albă. Dinu închise ochii.

— Marginile lacului sînt înghețate ?

— Da, răspunse Dinu, întorcîndu-se spre Robi care cu pași înceți se apropia de el.

Dinu terminase filosofia și lucra ca translator, însoțind străinii veniți să se recreeze cîteva zile la munte. De multe ori aceștia doreau să vîneze, să ducă în țara lor trofee, cu care se lăudau, inventînd tot felul de aventuri ciudate.

— Asta-i vremea care îmi place cel mai mult, Robi. Mai stăm mult aici ? continuă el.

— Bineînțeles că nu, răspunse Dinu.

Ernest își terminase gimnastica și acum dădea roată mașinii. Deschise portbagajul și scoase trei rucsacuri mari. Le așeză cu grijă lîngă roata din spate, închise portbagajul și se apropie de cei doi care scrutau cu privirile ceea ce începuse să se vadă din suprafața lacului.

— O să fie cam greu de traversat muntele. Poate era mai bine să ne fi continuat drumul cu mașina prin tunel, spuse Dinu.

Ernest izbucni în rîs și-l bătu cu palma pe umăr.

— După cum văd eu, ți-e cam frică, tinere. Săți spun un secret ? Eu și cu Robi am tranversat munții Alpi și nu ne-am speriat. Nu-i așa, Robi ?

— Așa-i cum spune el, am mers pe urmele lui Hannibal, confirmă Robi în timp ce-și trecea mîna prin părul lung și drept.

— Și aici pe urmele cui mergeți ?

Cei doi îl priviră pe Dinu interziși, apoi izbucniră în hohote de rîs.

— Știi că ai haz ! spuse Ernest după ce-și stăvili gîlgîiturile. Aici am venit ca să vînăm un mistreț.

Brusc, Robi se întoarse pe călcîie, se apropie de mașină, își introduse mîna prin geamul lăsat și luă din torpedou pipa, o umplu cu tutun dintr-un săculeț de culoare maro după care trăgînd îndelung din ea se înapoie lîngă cei doi.

— Sînt la dispoziția d-voastră, mai spuse Dinu.

„Dumnezeule ! Ăștia sînt nebuni de legat ! Și ce dracu caut eu în povestea asta ?! Mai bine nu acceptam să plec cu ei și gata ! "

Își aduse aminte de Camelia și gîndul că nu va putea să se întoarcă la timp în oraș ca s-o întimpine la gară cum îl rugase ea în telegramă, îl indispuse și mai tare.

Robi îl înțepă pe Dinu cu muștiucul pipei în burtă.

— Ia-o mai încet, tinere. În viață, niciodată nu știi cine e la dispozția celuilalt.

— Cînd l-am întrebat pe cabanier de tine a început să rîdă. Oare de ce a rîs astfel ? Camelia îl privi în ochi.

Furios, Dinu lovi cu piciorul un bulgăre de pămînt care se sfărîmă împrăștiindu-se pe asfaltul umed.

— Se pare că n-a venit călăuza noastră, observă Ernest.

— Curios, spuse Dinu, mirat că nu-și dăduse seama pînă atunci de absența lui Veruda.

— Am auzit povestindu-se atîtea despre el încît am ajuns să cred că e un tip formidabil, continua Robi.

— Poate, evită să precizeze Dinu. Se gîndea la Camelia.

— Trei zile te-am așteptat la cabană. Cînd i-am spus cabanierului că sînt logodnica ta, m-a lăsat în pace și mi-a dat camera cea mai bună, cea mai călduroasă. Camelia se agăță de gîtul lui și Dinu o strînse în brațe.

— Știu că de douăzeci de ani trăiește numai prin aceste locuri. Am bănuiala că ceva îl leagă de ținut, ceva care s-a petrecut cu ani în urmă, ceva care cred că-l apasă. Odată, eram la un pahar cu vin, s-a apucat să-mi povestească o întîmplare petrecută pe aici și terminată cu o moarte sau chiar mai multe...

— Ce fel de moarte ? Și moartea cui ? A unui bărbat ? A unei fete ?

Dinu ridică speriat din umeri. Cuvintele lui Ernest fuseseră mult prea violente. Nu-i vedea ochii dar îi simțea privirea intensă, era în ființa lui o încordare stranie și fără să vrea, ochii

lui Dinu se fixară pe mîinile lui Ernest care se strîngeau și se deschideau cu mișcări spasmotice.

— Nu știu, nu mi-a spus despre ce e vorba. Am înțeles doar că-l apasă, că nu-i dă pace și cînd nu mai poate rezista fuge în munți și multă vreme nu mai revine printre oameni. Cred că este vorba de o femeie...

Ceața se lipea de față, de pleoape îngreunîndu-le, hanoracele se umeziseră și ele.

— Mă duc să văd dacă nu cumva e în cabană, spuse Dinu și se îndepărtă de cei doi.

Intră în cabană.

Ceața se zvîrcolea încercînd parcă să scape din strînsoarea munților. Nervos, Ernest își îndesa pipa cu tutun. Robi îl urmări cîteva clipe cu coada ochiului, apoi, strîngîndu-și buzele, se porni să dea roată mașinii, lovind cu piciorul cauciucurile umflate.

Ernest tot nu reușea să îndese tutunul în pipă și înjura printre dinți.

— Nu-mi place cînd cineva întîrzie, strigă Robi. Este e o lipsă de respect. Chiar dacă e vorba de un tip bizar, cum ne-au povestit Manfred, James sau nebuna Alicia care se îndrăgostise de el și nu mai vroia să plece de aici.

Ernest deveni dintr-o dată atent. Ciuli urechile. Din ceață se auzea un clinchet de clopoțel, ce parcă se legăna în bătaia vîntului.

— N-auzi nimic ? strigă el spre Robi.

— Ce să aud ?

— Un clopoțel !

— Aiurea. De unde să fie un clopoțel pe aici ?

— Poate-i de la vreo turmă de oi de prin apropiere, sugeră Ernest.

— Poate, deși nu cred. Nici un cioban nu-și aduce oile pe o asemenea vreme...

În clipa aceea un val de ceață îl acoperi pe Ernest.

— Robi, unde ești ? se auzi glasul speriat al lui Ernest.

— Sînt aici, lîngă tine ! răspunse Robi.

— Dar nu te văd ! strigă din nou Ernest în timp ce cu brațele încerca să împrăștie ceața care-l împresura din toate părțile. Gîfîind se apropie de Robi. Acesta, în fața unei plăci de marmoră, silabisea cuvintele fără să înțeleagă nimic din sensul lor.

— Ce citești ?

— Nu știu ce scrie aici, înțeleg numai data ; 10 septembrie 1944. Oare ce s-o fi întîmplat atunci pe aici ?

— 1944, zici ?

— Da... 1944...

Tulburat, Ernest tușea violent. Fața i se înroșise iar ochii i se bulbucaseră în cap. Se aplecă și luă o piatră de jos și cu ea începu să lovească placa de marmoră. Robi se repezi la el încercînd să-i smulgă piatra din mînă.

— Nu vreau să mai aud de anul ăla blestemat !

Cu toate că Ernest era mai solid, Robi reuși să-l fixeze cu spatele de stîncă.

— Liniștește-te, Ernest ! Respiră adînc ! Deschide gura și respiră adînc ! Încearcă !... Așa !... Încă odată !... Te-ai mai liniștit ?

Ernest dădu din cap afirmativ și Robi îl eliberă din strînsoare, scoase apoi o sticlă plată din buzunarul hanoracului.

— Ia o gură de țuică.

Robi îi întinse sticla. Ernest sorbi cu lăcomie din ea, se șterse cu dosul palmei înmănușate și cîteva clipe stătu cu ochii închiși, așteptînd ca băutura să-și facă efectul.

— Ei, e mai bine acum ?

— Da, cînd o să ne întoarcem, o să consult un medic.

— Să plecăm de aici...

Se apropiară de mașină.

— Și totuși, de ce dracu întîrzie călăuza asta ? izbucni din nou Ernest.

— Fii calm, doar tu ai vrut să venim aici !

— Ideea ți-a plăcut și ție, astfel nu erai acum cu mine.

— Eu aș fi mers cu dragă inimă în Africa sau în Australia ; știu că arzi de nerăbdare să-ți încerci pușca cea nouă cu care te fălești atîta. Ține minte că asta nu e ultima noastră vînătoare. În Africa o să mergem data viitoare, continuă Robi.

Dinu ieși din cabană și mai înegurat la față.

— Nu-i nici înăuntru. L-am întrebat pe cabanier și mi-a spus că nu l-a văzut de vreo săptămînă.

— Să nu i se fi întîmplat ceva prin munți, spuse Ernest.

— Nu cred. Cunoaște fiecare bucățică de loc. Mă tem să nu fi intrat în vreo nouă criză. Propun să intrăm în cabană ca să bem ceva cald, un ceai sau o cafea.

— Nu-i rea ideea, acceptă imediat Robi.

Vorbind, Robi își scutură pipa lovind-o de tocul pantofului.

— Bine, să intrăm, fu de acord și Ernest și cei trei bărbați dispărură în interiorul cabanei.

Cîteva minute mai tîrziu, din ceață își făcu apariția Veruda, Era un bărbat de statură potrivită, se mișca fără zgomot, ca o felină ; deasupra ochiului drept se vedea urma unei răni cicatrizate, bărbia pătrată îi era ascunsă de o barbă roșcată crescută în neorînduială.

Veruda se opri în fața mașinii, o studie cîteva clipe, apoi săltîndu-și rucsacul în spinare, intră în cabană.

Cei trei bărbați stăteau în jurul unei mese de lîngă bar și discutau aprins despre literatura germană. În fața fiecăruia trona cîte o ceașcă cu cafea și un pahar cu coniac.

Ernest tocmai explica cu gesturi largi superioritatea culturii germane față de celelalte. Veruda se apropie de ei. La vederea lui, Dinu sări în picioare.

— Iată-te, în sfîrșit !

Cei doi străini își întoarseră curioși fețele spre Veruda care se oprise lîngă ei.

— Bună ziua, spuse el, îmi cer scuze pentru întîrziere, dar ceața m-a împiedicat să ajung la timp.

— Ce naiba domnule, ăștia n-au plătit atîția dolari ca să vină pînă aici și eu să-i bag într-o cabană !

„Ia te uită ce țifnos e tînărul" !

Ernest zîmbi amuzant.

Cei doi se ridicaseră în picioare și-i strînseră mîna lui Veruda care își săltă rucsacul și pușca în spinare. La vederea ei Ernest tresări surprins.

— De unde ai pușca asta ?spuse el, arătînd-o cu mîna.

— E o poveste veche cu ea. Am găsit-o dincolo de munți, într-o prăpastie. Se pare că a rămas de la o trupă de fasciști care au trecut pe aici înspre Transilvania. Dincolo de munți s-a petrecut o tragedie. Două sute de civili au fost uciși și aruncați în prăpastie. S-ar putea ca arma asta să fi ucis mulți dintre ei. De asta, probabil, că a și fost aruncată de un soldat. Dar de ce vă interesează ?

Ernest luă paharul cu coniac de pe masă și-l dădu peste cap fără să-i răspundă.

— Să mergem, domnilor, spuse Dinu și o luă înainte spre ieșire, urmat imediat de Ernest și Robi. Veruda îi șopti ceva cabanierului care dădu din cap, semn că ìețelesese.

În fața cabanei cei trei își săltară rucsacurile în spinare. Robi deschise portiera mașinii și scoase două tocuri din piele ; erau armele lor de vînătoare.

— În curînd se va ridica și ceața. Sper să ajungem teferi dincolo, strigă Dinu.

— Există vreun motiv de teamă ? întrebă Robi.

— Da, fiind că mergem pe marginea unei prăpastii. E singurul drum care duce dincolo, preciză Dinu.

Veruda ieși din cabană și fără alte cuvinte o porni înainte spre creasta muntelui.

— Eu am să merg la urmă, decise Dinu.

— Ca întotdeauna, îi răspunse Veruda înainte de a fi înghițit de ceață și cei trei se grăbiră să-l ajungă din urmă.

— Le-ai spus că drumul, singurul drum de aici, trece pe marginea prăpastiei ?! strigă de departe Veruda.

— Da, le-am spus !

— Și ei ce-au zis ?

— Au zis că nu se tem, fiindcă au traversat Alpii pe urmele lui Hannibal și nu le-a fost teamă.

— Atunci e bine.

Un timp au mers în tăcere, atenți la potecă și la stîncile cu suprafețe înclinate și umede care țîșneau din coasta muntelui ca niște colți ascuțiți, gata să sfarme totul la cea mai mică greșeală. Cu fiecare pas făcut în spatele lui Veruda, neliniștea lui Ernest se accentua.

Veruda mergea înainte, indiferent la ceața din jur, la țipetele păsărilor care nu se zăreau, dar pe care le simțeau dîndu-le tîrcoale prin apropiere. În unele momente, Ernest se oprea speriat fiindcă păsările păreau că sînt gata, gata să se năpustească aupra lui. Intr-un asemenea moment, cînd scormonea ceața cu ochii fu cît pe ce să alunece în prăpastie. Norocul lui a fost un colț de stîncă în care i s-a agățat cureaua tocului armei. Scoțînd un strigăt, Robi se grăbi spre el să-l ajute.

— De ce nu ești atent ? îi țipă în ureche Robi.

— Păsările astea mă scot din minți, îi răspunse furios Ernest. Nu-mi place să le știu dînd tîrcoale pe deasupra. Eriniile, se învîrtesc, caută...

— Încetează Ernest ! Sînt păsări ! Ceața asta pare să le fi zăpăcit simțul de orientare, continuă Robi și-n clipa aceea se produse incidentul. Ernest se afla încă trîntit la pămînt, Robi aplecat deasupra încercînd să-l ridice. Ceva mai sus, Veruda se oprise și se uita la ei, iar Dinu abia își revenise din spaimă cînd o pasăre se prăvăli în spatele lui Robi, făcîndu-l să se clatine. Ca să nu cadă, Robi se prinse cu mîinile de un ciot, un putregai de co-

pac, în timp ce privea speriat corpul păsării căzute. Pasărea avea gîtul sfîșiat, penele smulse și era plină de sînge. Primul își reveni Ernest care cu scîrbă împinse corpul păsării în prăpastie.

Ajutîndu-se reciproc, cei doi se ridicară și după ce-și scuturară hainele de pămînt și, frunze jilave, o porniră tăcuți pe urmele lui Veruda. Din cînd în cînd, Ernest se oprea și asculta zgomotele care ajungeau pînă la ei.

— Sînt cumva turme de oi pe aici ? îl întrebă el pe Veruda.

— Nu, n-au fost niciodată. Muntele e prea golaș pe acest versant, răspunse Veruda.

Robi se apropie de Ernest și-i spuse să înceteze cu închipuirile astea.

— Am impresia că aud mereu un clinchet de clopoțel, pe urmă o voce de femeie cîntă ceva straniu, ceva între un bocet și o chemare.

— Cred că incidentul cu pasărea te-a tulburat, mai spuse Robi. Să mergem.

Curînd ajunseră în vîrful muntelui scăldat în razele soarelui. Veruda se așeză pe stîncă, privi în direcția vîrfului Nehoiu, pe versantul căruia se vedeau sărind caprele negre. Cei doi străini își comunicau impresiile cercetînd depărtările cu binoclul. Veruda își aprinse o țigară. Dinu se așeză lîngă el.

— De ce n-ați trecut cu mașina prin tunel ?

— Așa au vrut ăștia doi, să traverseze muntele cu piciorul.

— Nu trebuia să accepți.

— Dacă ar fi fost după mine aș fi venit cu elicopterul. Ăștia cred că dacă dau cîțiva dolari în plus își pot permite orice.

— Vorbește mai încet, îl rugă Veruda.
— Dă-i dracului că nu pricep nimic. !
— Cine știe, mai spuse Veruda ridicîndu-se în picioare. Totuși, de ce ești atît de nervos astăzi ?
— Diseară trebuie să fiu jos, în oraș, la gară. Vine Cornelia.
— 'Asta era deci ?
— Asta.
— V-ați împăcat ? După cîțiva pași se întoarse spre Dinu. Lasă, nu-ți face probleme, o să ajungi la timp.
— Aștia nu-s ca ceilalți. Au ceva în ei de care mă tem.
Veruda îl privi pe Dinu încercînd să-i priceapă cît mai bine cuvintele, apoi se apropie de cei doi.
— Putem coborî ? Într-o jumătate de oră ajungem la locul unde veți vîna mistrețul.
Străinii se declarară de acord și o porniră în șir indian spre vale. În cîteva rînduri, Ernest surprinse privirile iscoditoare ale lui Veruda și neliniștea aceea care îl sîcîia continuu, se accentuă. Ceva din persoana lui Veruda îl făcea să-și bată capul cu tot felul de gînduri, unul mai sumbru ca altul.
— Spune-mi, se adresă el lui Veruda cînd se opriră să-și mai tragă sufletele, cîți ani ai ?
Veruda se întoarse spre Dinu care îi traduse întrebarea lui Ernest.
— Cincizeci de ani.
Ernest îl privi bănuitor.
— În timpul războiului, unde te aflai ?
— Nu-mi aduc aminte. Războiul a durat mulți ani și eu am fost cam peste tot. Și-ntr-o parte și-n alta.

Robi se apropie de Ernest.

— Ce-i cu tine ? Ce s-a întîmplat ? Ce-s cu întrebările astea ?

Ernest spintecă aerul cu mîna.

— E o poveste veche. Am să ți-o spun într-o zi.

— Dar cu individul ăsta ce ai ? De ce-l bombardezi cu atîtea întrebări ?

— Mă minte și asta nu-mi place. Cred că încearcă să ne ascundă ceva. De altfel chiar translatorul a pomenit de o neregulă cu el.

— *Tu* te porți cam ciudat, Ernest.

— Lasă, o să se aranjeze. În orice caz, voi deschide ochii mari.Tu ai grijă de călăuză. Sînt convins că va încerca să mă omoare.

— Ce să facă ?! Să te omoare ?

— Da, de aceea fii cu ochii pe el.

— Ernest, nu începe iarăși cu prostiile. Să fim clari. Nu te urmărește nimeni, nu vrea nimeni să te ucidă, mai ales aici.

— O să-ți explic eu după ce plecăm.

Părăsiră coasta golașă a muntelui și intrară în pădure. Printre copaci, ceața nu mai era atît de densă și putură vedea și păsările care roiau deasupra lor. Pămîntul mirosea a iarbă uscată și frunzele foșneau ascuțit sub picioare. Din cînd în cînd, Veruda se apleca și cerceta urmele numai de el cunoscute.

Ajunseră pe malul unui mic pîrîu care se prăvălea cu zgomot peste stîncile ascuțite. Merseră pe cărarea ce șerpuia de-a lungul pîrîului, vreo sută de metri, după care Veruda se opri și spuse că au ajuns la locul stabilit.

— Acolo... și Veruda arătă cu mîna înainte, este un luminiș unde vin mistreții să bea apă. Veruda

înlătură tufișurile din fața lor ca să se poată vedea luminișul. În clipa aceea, Ernest se repezi și-l apucă de mînă pe Veruda care neînțelegîndu-i gestul îl pocni cu patul armei în cap. Ernest căzu la pămînt. Robi se grăbi să se apropie de el.

— Ce dracu l-a apucat ? strigă Veruda.

— Nu știu, răspunse Dinu, surprins de rapiditatea cu care se desfășurase scena. Ți-am spus că ăștia sînt altfel decît ceilalți. Trebuie să fim atenți. Cred că nu sînt normali la cap.

Ernest se ridică cu greu în picioare. Privea cu ură spre Veruda.

— I-ai văzut semnul de pe mînă ? îl întrebă el pe Robi.

— Care semn ?

— Pe mînă are un semn de care-mi aduc bine aminte.

— Aiurezi, Ernest ! Stăpînește-te, ce dracu ! Aici nu sîntem la noi ca să ne putem permite orice.

— Semnul ! Vreau să-i văd semnul !

— Iar începi ?

— Îl împușc, Robi ! Înțelegi ? Dacă nu-mi arată mîna îl împușc pe loc.

— Stai liniștit, mă duc să discut cu el.

Robi se apropie de Dinu și-i spuse rugămintea lui Ernest.

— Ce vrea ? întrebă Veruda care, în picioare, și cu arma în mînă aștepta încordat.

— Vrea să-ți vadă semnul de pe mînă, îi spuse Dinu.

— Ce are el cu semnul meu ?

— Arată-i nebunului mîna și să terminăm odată povestea asta ! Ne apucă noaptea pe aici pîndindu-ne unii pe alții !

— Bine, acceptă Veruda și cu mîna întinsă spre Ernest se apropie de el. Ernest îi studie, cu ochii închiși pe jumătate, mîna.

— De la ce are rana aceea? arătă cu degetul o rană cicatrizată de-a lungul brațului.

— M-am apărat cu ea de un urs care mă atacase pe neașteptate, răspunse Veruda. Ernest îi făcu semn să se retragă. Își recăpătase sîngele rece. Cu arma în mînă se apropie de luminiș.

Cînd avea o armă în mînă se simțea în siguranță. Nu-i mai era frică de nimic. Robi îl urmări atent cu privirea, apoi scoase arma din husă, un Glenfield 30 A. La vederea ei, Veruda nu-și putu reține o exclamație de uimire. Întinse mîna și o mîngîie, Robi îi făcu semn că poate s-o țină în mîini.

Veruda o înhăță cu lăcomie. Începu s-o studieze pe toate părțile. Privi prin lunetă, se roti în cerc cu ea pînă îl prinse pe Ernest în centrul lunetei. Ernest se aruncă speriat la pămînt armîndu-și totodată pușca lui. Veruda îndepărtă arma de la ochi și o înapoie lui Robi.

— N-am tras niciodată cu ea, spuse Robi.

— O să aveți acuma prilejul, și zîmbind. Veruda le arătă locurile unde se puteau așeza. Dinu, mai liniștit un pic, se trase înapoi ca să nu-i încurce. Se așeză în iarbă, cu spatele lipit de trunchiul unui stejar. „De s-ar termina mai repede“ Se gîndi la Camelia, era din nou cu el, acolo în pădure.

— Acasă m-au întrebat ce s-a întîmplat? De ce m-am întors atît de repede. Le-am îndrugat o poveste precum că a trebuit să fii într-un anumit loc, că din cauza serviciului tău n-am putut să fim împreună decît trei zile. Dar că în zilele următoare

vii la noi. Eu te aştept oricum. Dinu zîmbi. O rază de soare i se înfipse în ochi. Îi închise. Se rezemă de trunchiul copacului.

Cei doi străini se culcaseră în poziţii de tragere. Cu ochii scrutau pădurea, aşteptînd să le cadă mistreţul în plasă.

Ernest se aşezase în aşa fel încît îl putea supraveghea şi pe Veruda, care nepăsător, îşi ştergea ţeava armei. Robi scuipă firul de iarbă pe care-l rosese între dinţi şi-şi aruncă şi el privirea spre Veruda.

Soarele izbutise să străpungă masa lăptoasă a ceţii şi razele lui se înfigeau ca nişte suliţi în pămîntul reavăn.

Trosnete de crengi uscate îi vestiră că mistreţii sînt pe aproape şi cei doi se concentrară asupra armelor. Tufişul din dreapta lui Ernest se clătină şi imediat se ivi capul unui mistreţ. Arma lui Ernest bubui de două ori, pădurea se grăbi să înghită ecoul împuşcăturilor. În tufiş, viaţa se lupta cu moartea.

Cînd vuietul împuşcăturilor se risipi, văzură cîţiva pui de mistreţ alergînd înnebuniţi în jurul tufişului. Ernest se ridică în genunchi şi-ncepu să tragă ca un smintit în micile vietăţi.

— Nu trage ! Sînt pui de mistreţ !

Veruda se ridicase în picioare şi striga furios. Rînjind, Ernest îndreptă arma spre el şi apucă să tragă un glonte. În aceeaşi clipă bubui şi arma lui Robi. Ernest scăpă puşca din mîini şi se prăbuşi la pămînt.

Pe chipul lui se citea o mare uimire.

— Ernest ! strigă speriat Robi. Robi se aruncă asupra lui, îl scutură, îl zgîlţîi. Zadarnic însă. Ernest nu mai sufla, Robi îi desfăcu hanoracul, că-

mașa, își lipi urechea de inima lui. Nu se auzea nimic. Ernest era mort.

— N-am vrut să-ți fac rău ! gemu Robi.

Cuprins de groază, Dinu se aruncase la pămînt în spatele trunchiului de stejar. Își acoperise urechile cu mîinile.

Robi se apropie de Veruda care, întins la pămînt, își strîngea umărul cu mîna.

— Te doare ?

— Destul. Un pic mai jos și-ar fi intrat în inimă. În rucsac am o trusă medicală...

Robi trase rucsacul lui Veruda lîngă el și-l desfăcu, scoase trusa, după care îi desfăcu hanoracul și cămașa.

— Urîtă rană, spuse Robi.

— Destul de urîtă... reuși să articuleze cu greutate cuvintele E mort ?

— Da.

— Era bolnav ?

— Da, cred că era bolnav... Ai fost aproape de moarte, spuse Robi. Mult mai aproape decît de viață.

— Ce vroia de la mine ? Tot timpul l-am simțit cum mă privește, cum mă cercetează. Era o încordare în el, neobișnuită.

— Avea impresia să vrei să-l ucizi.

— Eu ?... De ce să-l ucid ? Nici nu știu cum îl cheamă ! Nu l-am văzut în viața mea pînă acuma !

— Era convins că ești pus de cei care-l urmăresc, să-l ucizi. Nu-ți face griji, nu i se întîmplă pentru prima oară.

Cu mișcări îndemînatice, Robi pansă rana lui Veruda.

— Gata. Pînă diseară sîntem la spital...

Robi își scoase pipa, îndesă tutun în ea. O aprinse sub privirile uluite ale lui Dinu.

— L-am însoțit în ultimii ani peste tot, spuse el, apoi continuă : ca să nu mai ucidă oameni. Să fiu lîngă el și să-l temperez.

— De asta l-ai împușcat ?

— Dacă nu-l împușcam, erai mort acum, preciză apăsat Robi.

— Îți mulțumesc pentru intervenție. Aș fi preferat să nu aibă un asemenea deznodămînt.

— Oricum s-ar fi întîmplat într-o zi. Era inevitabil. Ernest a fost maior în armata germană. A condus multe expediții de pedepsire a populației. Are pe conștiință moartea a sute de oameni. După ce-a fost judecat și condamnat, a reușit să scape mult mai devreme decît îi dăduseră. Pe urmă, pe unde trecea el, rămînea cîte un cadavru. De cîțiva ani, am reușit să-l fac să se stăpînească, am reușit să-l împiedic să mai ucidă oameni... Îi plăceau vînătorile...

Tremurînd, Dinu se holba neputincios la tufișul care se legăna în bătaia vîntului. Se ridică și se duse la pîrîu. Își dădu cu apă pe față și multe clipe fixă cu privirea scurgerea năvalnică a apei.

Se întoarse lîngă cei doi.

— Ți-ai revenit ? întrebă Veruda.

Dinu abia reuși să-și clatine capul. Robi scoase din hanorac sticla de țuică.

— Ia și bea. O să-ți facă bine.

Dinu duse sticla la gură și bău cu lăcomie din ea. Se șterse cu dosul palmei și-i înapoie sticla lui Robi. Acesta o băgă în hanorac după care scoa-

se un set de fotografii dintr-un buzunar al lui Ernest. Le răsfiră în fața celor doi ca pe niște cărți de joc.

— Uitați-vă la ele... O să-l recunoașteți ușor... Le lua cu el pretutindeni. Seara îi plăcea să se uite la ele. Le privea și rîdea. Ciudat era faptul că își amintea de fiecare scenă din fotografie, știa și cele mai mici amănunte...

Se îndepărtă în direcția rîului cu ochii țintă în apa învolburată care se izbea de stînci. Încerca să e liniștească.

În fotografii cei doi văzură un bărbat îmbrăcat în uniformă de ofițer SS, la picioarele lui, se aflau victimele în agonie, sau lipsite de viață.

— De ce dracu'ați mai venit aici dacă sînteți nebuni ? Dacă nu puteți trăi ca oamenii ? De ce ?

Se lipise cu spatele de trunchiul stejarului. Băea cu pumnii în el.

— Oare n-o să scăpăm niciodată de voi ? Dacă era bolnav, și sigur era bolnav, de ce nu l-ați internat într-un ospiciu de dezaxați mintali ?

— Pentru că era bogat. Avea milioane...

Trăgea adînc din pipă și privea apa limpede a pîrîului. Văzîndu-l că tace, Dinu se întoarse spre Veruda.

— Și acum ce trebuie să facem ? întrebă el.

- sfîrșit -

Tiparul executat cub cd. 151
la Intreprinderea Poligrafică Iaşi
Str. 7 Noiembrie nr. 49

Lei 20

2

COLECȚIA TAHION



EDITURA MOLDOVA IAȘI